

Sestry hurikánu

Dorothea Benton Frank

motto

román

Sestry hurikánu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Dorothea Benton Frank

Sestry hurikánu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sestry hurikánu

Dorothea Benton Frank

Praha 2016

Přeložil Tomáš Novotný

Tato kniha je dílem fikce. Odkazy na skutečné lidi, události, zařízení, organizace nebo prostředí mají pouze dodat příběhu na autentičnosti a jejich využití je rovněž fiktivní. Všechny ostatní postavy, události i rozhovory vytvořila autorčina představivost a nelze je chápat jako skutečné.

Peterovi

LIZ – PROLOG

MŮJ MANŽEL CLAYTON A JÁ jsme na policejní stanici vyzvedávali z vězení mou matku Maisie, která zase zabrousilala na nesprávnou stranu zákona. Její stávající prohřešek byl nejasný. Tvrdila, že když vezme lamu na procházku po veřejné silnici, žádný zákon tím ve státě Jižní Karolína neporušuje. Byla přece na vodítku. Místní policie si dovolila nesouhlasit a tvrdila, že jde o případ týrání zvířat, obecného ohrožení a nebezpečného počínání. Ale ať už to bylo legální, nebo ne, normální to nebylo. Byla jsem ráda, že si ji, než jsem se tam dostala, vzali na policejní stanici, protože její chování rozhodně vykazovalo nedostatek zdravého úsudku. Nebo ne. Maisie byla potrhlá a všichni jsme to věděli. Takže jsem seděla a čekala, až Clayton výpsáním šeku tu záležitost mezi městem Mount Pleasant a Maisie urovná.

Začínat příběh ve vězení může vypadat nevhodně, já si však myslím, že je nejlepší, když se dozvíte, jaká moje rodina opravdu je. Příliš často jsme všichni představováni lidem, kteří vypadají naprosto skvěle, jenže později zjistíme, že jsou padlí na hlavu. Takže jdu rovnou k věci, jak se

říká, a povím vám to po pravdě. V naší rodině jsou všichni pěkně umínění. *Nevěřili* byste, za jak bystré a chytré se považují. A Maisie se nedá věřit ani po hurikánu a po tom všem, čím jsme si prošli s mou dcerou Ashley. A možná je to dobře.

Clayton se vrátil a usedl vedle mě na dlouhou dřevěnou lavici.

„Než ji pustí, potrvá to zhruba patnáct minut. Chceš kávu?“

„Ne, díky. Ten kofein... už teď jsem mimo. Proč to trvá tak dlouho?“

„No, mají prý problémy s tou lamou. Je neklidná a plive. Myslím, že budu muset zajet na farmu pro správkyni Joyce, aby tu chlupatou mrchu zklidnila a odvezla. Momentálně ji mají v ohradě pro toulavé psy.“

„Myslím, že to bude nejlepší. Nemůžeš přece lamě říct, ať si nasedne do tvého teréňáku.“

„Ta tvoje máma je opravdu zvláštní, Liz.“

„Co mi to vykládáš? Je to padesátikilové ztělesnění naprostého pekla. Nemůžu se dočkat, až uslyším její verzi.“

„Všechny ty trable začaly na její narozeniny.“

„Možná.“

Rozhodně jsem si ten den poprvé uvědomila, že to s mou rodinou není v pořádku. Pohlédla jsem na manžela a pomyslela si, jaké má štěstí, že je naživu. A ještě větší, že nevěřím na nošení pistole. Clayton mě vzal za ruku a pořádně ji stiskl. Stiskla jsem mu ji taky. Koneckonců v tom lítáme všichni společně.

Byla jsem zvědavá, co si o tomhle večeru myslí Maisie. Jasně že jsme se za tisíc let neshodly ve spoustě věcí. A ta

záležitost s lamou? To by byla zpráva na první stránku *Poštovního kurýru* a na Twitter. Mohlo by se to dostat i do celostátních zpráv.

Pak mi všechno došlo. Bylo by skvělé, kdyby se to tam dostalo.

MAISIE – OSMDESÁT SVÍČEK

POSLYŠTE, JÁ SI NESTĚŽUJU. Jsem nadmíru šťastná ženská, když jsem se dožila tolika let, a od mé dcery a její rodiny bylo hezké, že pro mě a Skippera uspořádali rodinnou večeři na oslavu mých narozenin. Skipper je můj mládenec, který mě doprovází po městě jako panoš. Je mu pětasedesát. Já vím. Je to ode mě docela skandální, to teda jo.

Takže se to konalo v *Charleston Grillu*, já měla svoje nejlepší perly – trojitou šňůru, jako nosí Barbara Bushová –, upíjela jsem svoje suché bombajské martini s ginem a dvěma olivami a čekala, až dorazí ostatní. Usedala jsem akorát v pět třicet. Byl pozdní květen, a přestože se ulicemi valili návštěvníci festivalu Spoleto a dopravní špička, byla jsem přesná. A to bydlím pěkný kus cesty, až na Jamesově ostrově. Moje dcera Liz a její manžel Clayton bydlí v Church Street hned za rohem a mají *zpoždění*. Není to typické? Ti mladší nemají ponětí o hodnotě času. Zatímco já si intenzivně uvědomuju plynutí každého dne. To s vámi udělá osm desetiletí života.

Skipper musel jet dnes odpoledne zkontrolovat svou lamí farmu až v Awendav, což je aspoň hodinu cesty od mého

domku v rančerském stylu. Trval na tom, že potom zase pojedje přes celý okres zpátky, aby mě vyzvedl. Byla bych se do restaurace ráda dopravila sama, jenže z toho by se všichni pominuli. Mají mě za hrozného řidiče. Vůbec nejsem hrozný řidič. To jen, že občas zapomenu, kde jsem nechala auto. A někdy zapomenu, že řídím. Proto Liz s Claytonem najali Skippera, aby mě vozil, a víme, kam to vedlo! Jsem si jistá, že v *tomhle* budu mít poslední slovo já. Víím, kde jsou schované klíčky od auta, a chuť zase popadnout volant by tu byla.

Ano, Skipper chová lamy. Dovedu si představit, že by to mohlo být ještě horší. Mohl by chovat hady. Nebo ali-gátory. Když jsem jeho stádo viděla prvně, rozchechtala jsem se jako blázen, protože vypadají tak srandovně, ale víte co? Jsou to ta nejmilejší zvířata, co znám! Velice inteligentní a přítulná. Zrovna jako, no tedy, zrovna jako můj Skipper.

Mrkla jsem na hodinky. Pět čtyřicet pět. Skipper zřejmě pořád hledá místo k zaparkování. Když jsem třepala olivou, aby oschla, na okamžik jsem se zarazila a požádala nebesa, aby mu pomohla proplout těmi davy z jiných končin. Těch turistů bylo někdy vážně až moc. Jenže prospívají ekonomice a čas od času může být zajímavé si s nimi promluvit, pokud se staráte o život mimo Lowcountry, což není můj případ.

Doufejme, že moje milovaná vnoučata dorazí před Liz a Claytonem, abychom si mohli poklábosit. A jaká úleva, že se Liz, která pořád všechno kontroluje, nedozví o mém druhém koktejlu! Jak říkávala matka, *přisám* svatý Petr, jestli si papež při proměňování nelokl z kalicha víc než

jednou. Liz by o něm něco takového řekla taky. Někdo by měl kontrolovat *ji*, ale to jen tak mezi námi. Neúnavná štouralka. A matka říkala *přisám*, protože dámy její generace neklely.

„Proč vypadá tohle půvabné děvče tak ustaraně?“

Vzhlédla jsem a spatřila usmívajícího se Skippera. V kostkovaném sportovním saku a s buddhovským bříškem byl tak úžasný. Měl pečlivě zastřížený bílý plnovous a modré oči, které jiskřily jako vody kolem Lowcountry.

„Ahojda, ty krásný ďáble. Hned si ke mně sedni.“

Myslela jsem na to, jak otravná dokáže Liz být, zatímco jsem si prohlížela rodinu turistů a pokoušela se uhodnout, jestli jsou to Američani, nebo ne. Podle způsobu držení příboru při krájení jídla (sklopená vidlička v levé a nůž v pravé ruce) jsem usoudila, že to musí být Evropani. Nejspíš Francouzi, protože otec měl výrazně galský profil. Matka měla tašku Chanel, zjevně však naprosto podceňovala čistotu vlasů a jejich děti vypadaly zvláště nasupeně. Měla jsem být soukromým detektivem.

„S radostí!“

Posadil se vedle mě a políbil mi ruku, což dělал často a já to milovala. Objevil se náš číšník Tyler, aby přijal Skipperovu objednávku.

„Mohu vám přinést koktejl, pane?“

„A to co nejrychleji! Dám si Maker's Mark Manhattan s jednou třešní. A co ty, Maisie? Ještě jeden? Dali ti hrozně malou sklenici, co?“

„Bohužel, to byla velice malá míra,“ usmála jsem se.

„Dobře, podíváme se, co se s tím dá udělat,“ prohlásil Tyler, když bral mou prázdnou sklenici (důkaz A), a zmizel.

Usmála jsem se a uviděla, jak k nám jde moje nádherná vnučka Ashley, vznáší se na vysokých podpatcích, což mi připomnělo boty, jaké nosila Betty Boop, ta z kreslených filmů. Ashley na sobě měla křiklavě elegantní černé šaty, které vypadaly nebezpečně krátké. Nepatrně jsem na ni zamávala.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Maisie!“ Sklonila se a vlepila mi na tvář hubičku.

Panebože, moc se nepředkláněj, pomyslela jsem si. Sáhla jsem po jídelním lístku, abych jí před pohledem veřejnosti zakryla zadek. Nevědoma si svého odhalení, položila přede mě dárkovou taštičku naplněnou barevnou látkou a ozdobenou nakroucenými stužkami.

„Díky, anděli! Ale co to znamená? Říkala jsem ti – žádné dárky!“

„To je jen taková maličkost, kterou jsem ti udělala,“ řekla.

„Tak to je něco jiného!“

Sledovala jsem, jak si sedá a sukni si opatrně stahuje pod sebe. Vzpomínám si, jak moje dcera Liz nosila v mládí minisukně, tenkrát mě to taky rozčilovalo. Jenže Liz byla profesionální modelka s bujným smyslem pro módu a vždycky to dokázala ustát. A přestože Ashley byla vysoká, štíhlá a dost hezká na to, aby dělala modelku, byla seriózní umělkyně a v každém slova smyslu zdrženlivější. Nebo nebyla? Možná jsem jenom nesnesla pomýšlení na to, že Ashley dospívá. Musela jsem si připomenout, že je jí koneckonců třiadvacet a o svém oblečení je naprosto schopná rozhodovat sama. Milovala retro, cokoli, co vypadalo jako to, co by nosila Jackie Onassisová. Neexistoval přece žádný zákon

zapovídající, aby krásná mladá žena ukazovala kus nohou. A upřímně, Charleston, kde bylo v dějinách víc bordelů než kostelů, nebyl žádnou ultrakonzervativní zemí Středního východu, kde se ženy zahalují od hlavy k patě. Byl nejvyšší čas, aby Ashley ulovila nějakého manžela. Dlouhé nohy byly výhodou. Ty nohy má po mé rodině. Vlastně jsem svého času mohla vyhazovat nohy jako jedna z tanečnic v té slavné skupině June Taylorové. To si nedělám legraci. Pořád nosím vysoké podpatky. Ta novinářka Helen Gurlley Brownová nosila přece podpatky až do poslední chvíle. A síťované punčochy. Promiň, Helen, ale nohy a stařecké skvrny si za síťované punčochy neschovávám.

„Mám to otevřít hned, nebo mám ještě počkat?“ zeptala jsem se.

„Otevři to hned!“ požádala.

„Dáš si něco k pití, Ashley?“ zeptal se Skipper, když před nás Tyler postavil na stůl pití.

„Bílé víno?“ řekla Ashley.

„Chardonnay?“ navrhl Tyler.

„No vlastně, jestli máte novozélandský sauvignon blanc, to by bylo skvělé,“ prohlásila.

„Hned to bude,“ odpověděl Tyler.

Pohlédla jsem na svou vnučku, povytáhla obočí a pomyslela si: Co to má znamenat? Odkdy ví děvče jejího věku něco o víně? Pro mladou dámu se přechytralost nehodí. Zvlášť když jde o něco takového jako alkohol.

Jako by mi četla myšlenky, vysvětlovala: „Podáváme ho na všech vernisážích, protože moji šéfové ho milují.“ A šepetem dodala: „Kromě toho je to jediné, které znám.“ Pak se usmála tím svým způsobem, který rozzařoval svět.

Začala jsem z taštičky vyndávat vrstvy látky a ke svému velkému potěšení jsem na dně našla malé plátno zabalené do bublinkové fólie. Opatrně jsem ho rozbalila. Byla to miniatura krajinky s nádherným západem slunce na Jamesově ostrově viděná z toho nejlepšího místa na konci mého mola. Ashley zdědila výtvarný talent po mé další dceři Juliet.

„Ó,“ vzdychla jsem, „Ashley, miláčku, to je prostě nádhery! Naprostý skvost!“ A taky že byl. Vzala jsem její ruku do své a stiskla ji.

„Jú! Jsem tak ráda, že se ti to líbí! Jednou odpoledne jsem to vyfotila svým telefonem a řekla jsem si, víš co? Tohle namaluješ pro Maisie!“

„Jsi tak nadaná,“ prohlásil Skipper. „Tak na tebe.“

„Děkuju vám!“ Načež teatrálně vzdychla. „Možná že jednou budu žít na Montmartru a malovat Sacré Coeur! Taková bohémka prostě.“

Připila si vodou, zeširoka se usmála s těmi svými dolíčky a vůbec a já si pomyslela: Tohle dítě v sobě nemá kouska zkaženosti. Je ztělesněná dobrota a světlo.

„Pít absint a kouřit krátké tlusté cigarety, co smrdí jako kanál?“ zasmál se Skipper.

„Přesně tak!“

„No tak tiše! Jsem na tebe tak pyšná,“ řekla jsem. „Tohle si dám na krbovou římsu, tam to denně uvidím.“

„Pyšná? Na co?“

To byl skřípavě plechový hlas mé dcery. Liz a její manžel Clayton. Dorazili.

„Já jsem pyšná na svou roztomilou vnučku a vy máte třicet minut zpoždění. Ale koho to zajímá, že?“

„Promiň, Maisie, přesto všechno nejlepší k narozeninám,“

řekl Clayton. „Měl jsem schůzku až ve Wild Dunes a ten provoz... teda povím ti, hrozný. V každém případě je to však moje chyba. Dostaneme vinný lístek?“

Clayton se usadil v čele stolu a Liz si sedla po jeho levici vedle Ashley. Tyler podal Claytonovi vinný lístek a před Ashley postavil její víno. Na protější straně zůstaly dvě prázdné židle pro mého vnuka Ivyho a jeho záhadného obchodního partnera Jamese, kterého jsme měli teprve poznat. Letěli ze San Franciska jenom kvůli mně!

„Máti?“ pronesla Liz tichým panovačným hlasem. „Ta rezervace byla ve skutečnosti na šestou. Přišli jsme včas.“

„Ne, to nebyla,“ odporovala jsem a napadlo mě, proč se tedy Clayton přiznával, když žádná vina neexistuje. Jenomže o Claytonovi platilo, že jak je v práci průbojný, tak v rodině je skoro jako beránek. Nesnášel, když se dělaly vlny, zvláště ne na veřejnosti.

„To je jedno, mami,“ ozvala se Ashley. „Co na tom záleží?“

Než jsem Liz stačila důrazně vysvětlit, že nemá, nemá, nemá pravdu, dorazili zničehonic Ivy s Jamesem. Ten večer měli strávit se mnou a bůhví co bude pak. Ivy vypadal jako manekýn, samý úsměv a objetí a přinesl mi nádhernou kytici. James byl o něco starší než Ivy a vypadal na Číňana. Každý ví, že Asiati jsou chytřejší než běloši, takže bylo úlevné vědět, že partnera si Ivy vybral rozumně. Vlastnili spolu v San Francisku pánský obchod nazvaný U Ivyho. Slyšela jsem, že je docela elegantní. Abyste věděli, tak i sakra úspěšný, stačilo se na ty dva podívat.

„Všechno nejlepší k narozeninám!“ řekl Ivy a políbil mě na tvář.

Než se posuneme dál, musíte vědět, že Ivy se mu říká, protože je Clayton Bernard Waters IV. To znamená čtvrtý. IV. Proto Ivy. Začal si tak říkat ve třetí třídě, imunní vůči posměškům ostatních dětí. Tak jsme zjistili, že je tedy, no, předčasně vyspělý.

„Ty kytky jsou překrásné! Díky, drahoušku! A vy musíte být James! Jak se máte, můj milý?“

„Fajn, paní Maisie! Prostě fajn! Všechno nejlepší!“

James měl nádherné zuby a brýle s velice zajímavými obroučkami. Vlastně jsem nic takového nikdy neviděla. Rozpaky mi nedovolily se na ně zeptat. Co když má nějakou oční vadu? Chudák jeden.

„A jakou jste měli cestu?“ zeptala jsem se.

„Únavnou! Všechen ten odporný recyklovaný vzduch!“ prohlásil Ivy. „Nazdar, máti. Otče.“

Ivy dal Liz povinně letmý polibek, svého otce krátce objal. Samé vzájemné zdvořilosti.

„Ahoj řeko,“ řekl své sestře s narážkou na zdejší řeku Ashley. „Lidi! Tak přece Jamese pozdravte!“

Všichni pozdravili.

„Pro tebe slečna Watersová,“ zahihňala se Ashley a laskyplně ho objala. Pak objala i Jamese. „Vím, že se neznáme, ale obejmeme se. Ehm, ty nosíš brýle?“

Marně jsem se natahovala, abych jí stáhla okraj sukně.

„V pohodě,“ řekl James a taky ji objal. „Jo. Prostě je mám. Je to zkušební pár.“

„Ashley!“ vykřikla Liz, když uviděla dceřin zadek.

Opravdu ty pŮlky ukazovala až moc. Ashleyina tvář jemně znachověla.

„Ty barvy vytvořil náš přítel. Je jich celá škála,“ pravil

Ivy teatrálně. „Myslím, že v nich každý vypadá jako brýlatý blbeček.“

„Sám jsi blbeček! Podle mě jsou úžasné! Šaty pitomý,“ prohlásila Ashley. Stáhla si okraj mini a zase se posadila.

„Až na to, že se ukáže, že pro lidi s vadami jsou velice užitečné,“ doplnil James. „Pokud je někdo hluchý, bude schopný přečíst, co zrovna říká někdo jiný, protože fungují jako monitor a mají software na rozpoznávání hlasu.“

„Jak dlouho se zdržíte, lidi?“ zeptala jsem se. Z toho, o čem se mluvilo, jsem nechápala jediné slovo.

Co to mají s těmi brýlemi? Nový vynález? Svět zaplavily vynálezy!

„Jenom do nedělního rána, pak letíme na pár dní do New Yorku,“ odpověděl Ivy a sedl si. „Myslíte, že se tu dá objednat nějaké pití? Mám vyprahlo! Bože, jak já nesnáším tyhle komerční lety!“

„Při odchodu nechte prostě klíče u vrátného,“ řekl Clayton.

Ivy bude zjevně bydlet v Lizině a Claytonově malém bytě na Manhattanu. Ale co Ivy myslel tím, že je teď zvyklý na soukromá letadla? Vyhrál v loterii? Žije si díky Jamesovi na vysoké noze? Slyšela jsem, že některé tyhle asijské rodiny jsou úžasně bohaté. Když se znovu objevil číšník, Ivy začal vyprazdňovat svou sklenici s vodou. Jak se ten číšník jmenuje? Tony? Ne, Tyler! Tippecanoe a Tyler Too jako v té staré písničce. Ano, já vím, že to bylo dávno předávno, ale proboha, musím se svou pamětí provádět tyhle kejkle, aby fungovala.

„Campari a sodu s pomerančem, prosím,“ řekl Ivy.

„Pro mě jen minerálku Pellegrino,“ požádal James. „Jdu

si umýt ruce. Kde jsou pánské toalety?“ Sundal si brýle a podal je Ivymu. „Ukaž Ashley, jak fungují.“

„Je dobře, že tohle už se mě netýká,“ podotkla jsem, ale nikdo si mě nevšímal.

„Pojďte za mnou, pane,“ řekl náš číšník. „A vám ostatním hned přinesu pití. Vybral jste si víno, pane?“

„Ne, potřebuju ještě pár minut,“ odpověděl Clayton, aniž vzhlédl.

Jako obyčejně pročetl vinný lístek velice pomalu. Byla jsem přesvědčená, že právě tenhle jeho zvyk přivedl Liz k vodce.

James a Tippecanoe odešli.

Načež vybuchla první bomba onoho večera.

„Je to jen tvůj *obchodní* partner, synu?“ zeptal se Clayton, aniž se mu podíval do očí.

„Ne, není. Je to můj životní partner.“ Ivy si nasadil brýle. „Hele,“ promluvil k Ashley, „pohnu hlavou a vidíš to růžové světlo?“

„Jo,“ řekla Ashley.

„Tak brýle, udělejte fotku!“

Trochu to kliklo a brýle nějakým způsobem udělaly fotku.

„Dají se připojit k iPadu nebo e-mailu nebo k čemukoli. Myslím, že je to blbost,“ prohlásil Ivy.

„Pokud je nepotřebuješ ty sám,“ opáčila Ashley. „Co?“

Zatímco Liz stále zpracovávala Ivyho odpověď ohledně jeho partnerství s Jamesem, nastalo trapné, byť krátké mlčení.

„Panebože!“ zalapala Liz po dechu.

„Co je?“ zeptala jsem se.

Naprosto si mě nevšímal a rozzuřila se, až měla obličej celý rudý. Zuření a rudnutí máme v rodině.

„Co se děje, mami?“ ptala se Ashley.

„Tak zaprvé, jak je starý?“ spustila Liz. Měla už úplně rudý obličej i krk.

„Čtyřicet,“ řekl Ivy.

„Nechává se vydržovat,“ zamumlal Clayton a uchechtl se.

„To těžko,“ prohlásil Ivy. „Dělám šedesát hodin týdně. Přínejmenším. A kromě toho je půlka toho obchodu moje.“

„Doufám, že to máš písemně,“ podotkl vždy opatrný Clayton.

„Samozřejmě že mám. Co se děje, máti?“

„Je to... no, je to *Asiat!*“ pronesla Liz.

Uvažovala jsem, v čem je potíže. Skipper se na mě podíval a pokrčil rameny.

„No a co?“ namítla Ashley. „Je úžasný!“

„Ruce pryč od něj, ale děkuju ti,“ zasmál se Ivy. „Ano, je z rodiny Čchen z Hongkongu a je to ten nejnádhernější, nejstarostlivější a nejvelkorysejší člověk, jakého jsem kdy potkal. Hraje to roli?“

„Nemohl sis najít milého bílého křesťana?“ řekla Liz. „Proč to tak komplikuješ? Čekáš, že ti teď uspořádáme svatbu?“

„Ehm, nee,“ protáhl Ivy.

„Vzpamatuj se, ctihodná sestro,“ napomenula jsem Liz a pomyslela si: Tolik přátel zase nemáš. „Je rok 2012.“

„Ehm, Maisie, vlastně je rok 2013,“ špitl Ivy.

„Vážně?“ Málem jsem padla do mdlob. „Počkej! Ano, ovšemže je! Moment, moment! To je mi tedy osmdesát jedna?“

„Ne, je ti pořád osmdesát, máti,“ odpověděla Liz s očima v sloup.

Nevšimala jsem si jí.

„Má pravdu, Maisie,“ potvrdil Skipper. „Zrovna jsem to spočítal.“

„Jak se ti to líbí? Získala jsem rok! Tohle jsou nejlepší narozeniny, jaké jsem kdy měla. Tedy zatím.“

„Takže ty si tam někde v Kalifornii prostě užíváš s Jamesem, který nosí brýle?“ řekla Liz.

„No prosím,“ ozvala se Ashley. „A je to tady. Možná bychom měli být rádi, že mu nevádí, že *nejsme* Asiati.“

I když jsme měli desítky let, abychom si na tenhle fakt zvykli, Liz se s ním pořád ještě nesmířila. Stále totiž chovala marnou naději, že Ivy jednou potká krásnou dívku s ohromnou přesvědčovací schopností.

Ivy se obrátil k Liz. „Máti, *víš* vůbec, že pět procent celkové populace je homosexuální a kolem San Franciska to dělá skoro třicet procent? Včetně Asiátů.“

„Celkové populace Spojených států? Tomu nevěřím ani náhodou,“ prohlásil Clayton.

Tak neústupný byl Clayton málokdy.

„Ani já ne!“ přidala se Liz a zašátrala v kabelce.

„Co děláš?“ vyzvídala Ashley.

„Zeptám se Siri,“ řekla Liz.

„Kdo je to Siri?“ zajímala jsem se.

„Siri je mrňavoučká ženská z Kalifornie, která bydlí u máti v telefonu,“ vysvětlil Ivy se smíchem. „Jako taková velká a mocná čarodějka.“

„Další vševěd,“ prohlásila jsem. „Tohle svět zrovna potřebuje. Siri a brýle.“

„Sleduj,“ řekl Ivy. „Chystají se mě poslat do převýchovného tábora.“

„Děsné. Ale stejně jsi na tábor moc starý,“ podotkla chmurně Ashley.

Vzpomněla jsem si na to bolestné léto, kdy Liz s Claytonem poslali mladého bujného Ivyho, který si prozpěvoval všechny ty písně z *West Side Story*, na nějaký tábor, odkud se měl domů vrátit klidný a vyrovnaný, aby se stal solidním a spolehlivým autorizovaným účetním znalcem nebo něčím takovým. Následovala léta léčby. Z tábora se stalo tabu, o němž se nemluvilo. Takže jestli občas Ivy považoval za vhodné tím Liz a Claytona popíchnout, kdo by mu to vyčítal? Jen tak dál, hochu!

Sledovala jsem, jak Liz s Claytonem blbnou se svými telefony, až se ozval velice podivný ženský hlas dávající za pravdu Ivyho tvrzení, a oni se naprosto schlíple sesunuli do židlí, jako by z nich nějaké vesmírné zařízení vysálo poslední zbytky energie.

„Neuvěřitelné! Kdo to mohl tušit?“ pronesla suše Liz a kroutila hlavou. „Asi si dám vodku s citronem, Claytone. Stoličnou. Než si dočteš ten vinný lístek, budou Vánoce.“

„Řekla jsi: *Prosím, objednej mi pití, drahý?*“ opáčil Clayton a vsunul si telefon zpátky do kapsy saka. Podíval se na Ivyho. „Jsem ohromen. Mohl bys jít dělat na statistický úřad.“

„Jistě,“ odvětil Ivy.

„*Prosím, Claytone, objednej mi tu vodku s citronem,*“ žadonila Liz.

Clayton zvedl oči, zapátral místností po našem číšníkovi a kývnutím upoutal jeho pozornost. Vodka byla objednána

bez špetky zájmu o nápoje pro zbytek stolu. Nikdy v životě jsem si nedala třetí martini, ale zeptat se mohli. Koneckonců šlo o moje osmdesáté narozeniny. A neřídila jsem.

James se vrátil ke stolu, Clayton si konečně objednal víno, Liz vypila svůj první koktejl, pak další a nakonec jsme si všichni dali večeři.

Nálada se změnila. Liz si hryzala horní ret a zírala na Jamese, pak rychle odvracela oči, až se neklidně ošíval. Věděla, že to je ten nejhorší ze špatných způsobů, jak dosáhnout toho, aby se váš host cítil nepříjemně. Měla jsem chuť se natáhnout a pořádně ji štípnout do paže. Načež si Ivy všiml, že se James kroutí jako nějaký červík, došlo mu proč a podráždilo ho to. Clayton s Ivym hloupě tlachal o Ashleyně trvalé finanční závislosti, což Ivyho popuzovalo.

„Pořád bydlí s kamarádkou v našem plážovém domě na ostrově jen za provozní náklady,“ pronesl Clayton tak, aby to slyšeli všichni u stolu včetně Ashley. „Mohla by ještě bydlet doma. Aspoň by její matka nebyla tak sama.“

„Já jsem tady taky, tati,“ ozvala se Ashley.

„Tiše, miláčku. Slyší tě celá restaurace,“ řekla jsem.

„No, děti to mají dneska těžší, otče,“ namítl Ivy.

Clayton si odkašlal. Ivy pohlédl na otce velice tvrdě. Viděla jsem, jak v něm probublává zlost.

„Myslím, že těžké to je, pokud vezmeš práci za osm dolarů na hodinu,“ doplnil Clayton.

„Deset,“ upřesnila Ashley, ale nikoho to zjevně nezajímalo.

„Naše hospodyně má za drhnutí našich záchodů dvacet dolarů na hodinu,“ podotkla Liz.

Dočista ponížená Ashley se snažila pokračovat se Skipperem v rozhovoru o jeho lamách, zejména o té, kterou pojmenoval Maisie jako dárek k mým narozeninám. Bylo tak urážlivé, jak Clayton s Liz na svou jedinou dceru nasažovali. Mohli na ni aspoň trochu brát ohled, obzvlášť před Jamesem, kterého ani neznali.

„Jo, člověče,“ pravil Skipper, „lama Maisie je skoro tak krásná jako tvoje babička, což lamy bývají. Má překrásné oči a těmi svými řasami mrká jako filmová hvězda.“

„Lamy plivou, ne?“ zajímal se Ivy.

„Občas. Ale lama je krásný dárek pro ženu, která všechno má,“ vložila Ashley.

„Je to miláček,“ dodala jsem ve snaze odlehčit atmosféru.

„Rád bych viděl nějakou fotku,“ řekl Ivy.

„Mohli by ji fotit na kalendář,“ podotkla jsem.

Ivy se rozesmál, zopakoval Jamesovi, co jsem řekla, a James se rozesmál taky. Nálada se uvolnila – O. K.

„Jsem zvědavá, jestli někdy bude mít *skutečnou* práci,“ prohlásila Liz.

„Já *mám* skutečnou práci,“ odporovala Ashley a pohlédla na Jamese. „Není naše rodina k pomilování?“

James se teď cítil skrz naskrz nepřijemně. Ivyho dobrá nálada se mi rozplývala přímo před očima. Páni, ti dva jsou tak náladoví.

„Máti? Co se to s vámi *děje*, lidi? Ty a táta jste prostě rozhodnutí uklovat každého k smrti, co? Jako hejno slepic!“ ozval se Ivy. „Proč si s tátou nedáte pět minut pohov?“

„Vážně?“

„Ano! Ten barák byl stejně prázdný! Tak o co jde? Nikdo tam nikdy nejedí, ne?“

„Protože máme strach z melanomu,“ vysvětlila Liz.
„Vždyť to víš.“

„Ty jsi z toho melanomu úplně *paranoidní*,“ prohlásil Clayton.

„Nejsem!“ trvala Liz na svém.

Začala se mě zmocňovat úzkost. „Říká se, že nás čeká rušné období hurikánů,“ oznámila jsem. Nikdo na to nereagoval. „Šest jich už pojmenovali. Díkybohu foukaly nad mořem.“

Clayton se na židli opřel, hlavu naklonil ke straně jako šéf odboru pro zachování dekora a rozesmál se.

„Dobře, dobře, dobře,“ pravil. „Zdá se, že z mého útlocitného syna se stal po dlouhé době chlap a narostly mu koule. To chce šampaňské! Kde je ten chlap s tím lístkem?“

Clayton objednal láhev šampaňského, které nám číšník nalil, když sklidil po předkrmech.

„Tato významná událost si zaslouží přípitek,“ prohlásil Clayton.

„Vážně si budeme připíjet na moje rodinné klenoty?“ zahihňal se Ivy.

„Nebud' vulgární,“ ozvala se Liz.

„Na Ivyho obranu,“ řekl s vyrovnaným úsměvem James, „byl to pan Waters, kdo tady tohle téma vznesl.“

Liz zalapala po dechu. Málokdy jsem viděla, že by s ní někdo mluvil tak troufale. Docela se mi to líbilo.

„Ty jsi právník?“ zeptala se Ashley.

„Ano,“ odtušil James s úsměvem.

„Opravdu? Kde jste...“ zajímal se Clayton, James však odpověděl dřív, než to dokončil.

„Harvard. Moc to neprovozuju. Ale hodně toho dělám bez nároku na honorář.“

„No teda,“ žasla Ashley. „Můžu si ještě vyzkoušet ty tvoje brýle?“

„Jistě,“ řekl James a podal jí tu novou věčičku přes stůl.

„Ach můj bože!“ vydechla jsem při pohledu na Ashley. „Když jsi mluvila, vypadalas přesně jako moje Juliet!“ Proč jsem si té podoby nikdy nevyšimla?

„Matko!“ okřikla mě Liz.

„Co?“ opáčila jsem. „Nesouhlasíš se mnou? Byla tak v tvém věku, když jsme o ni přišli, Ashley. Jen o pár let starší.“

„Nebudme zbytečně sentimentální, Maisie,“ napomenul ji Clayton. „Tady má být veselo, ne?“

„Nejsem ani trochu sentimentální,“ mínila jsem. „Jen mě to zarazilo, to je všechno. Lidi, všechny vás ujišťuju... Ashley, obrať se takhle tváří k otci.“

James byl zmatený. „Promiňte, mohu se zeptat, kdo je Juliet?“

„Moje dokonalá sestra, která v sedmadvaceti umřela na aneurysma, je to třicet let,“ vysvětlila Liz.

„Ach, to mě hrozně mrzí,“ řekl James.

„Bylo to před třiceti lety,“ zopakovala Liz.

„No, pro mě je to jako včera,“ prohlásila jsem. „Pokaždé mě napadne, co by z ní bylo, kdyby žila.“

„Prezidentka Spojených států, máti. Claytone, můžeme si teď připít? Prosím, drahý.“

Nic jsem na to neřekla. Prezidentka, samozřejmě. Juliet se klidně *mohla* stát prezidentkou. Určitě na to byla dostatečně chytrá. A dokázala být velice okouzující. *Přinejmen-*

ším si nikdy nevydělavala na živobytí promenováním se v plavkách po molu, chtělo se mi říct. Clayton poklepal vidličkou na stěnu sklenky.

„Na Maisie! Všechno nejlepší té nejužasnější ženě, jakou známe!“

„Všechno nejlepší,“ přidali se ostatní.

A přinesli dort s tolika svíčkami, že mě napadlo, že při náhlém poryvu větru bychom mohli tu restauraci zapálit.

„Ten je nádherný!“ řekla jsem. „Děkuju vám! Dort bych jíst vážně neměla.“

„Žiješ jenom jednou, Maisie!“ prohlásila Ashley. „Dej se do toho!“

„Ivy, jen pro pořádek, nejsi tady sám, kdo žije v hříchu,“ ozval se Skipper.

„Teď ne,“ řekla jsem. „Můžeme jim to říct později.“

„Říct nám co?“ zajímala se Liz.

„Ano, co?“ ptal se Ivy. Vypadal trochu naštvane. „Ne, že bych si myslel, že žiju v hříchu.“

„Promiň, Ivy,“ omluvil se Skipper. „Tak jsem to nemyslel.“

„Nic se neděje,“ odpověděl Ivy.

„Skipper se přestěhoval ke mně,“ oznámila jsem. „Jsme moc šťastní!“

„Skvělé,“ prohlásil James s nehybnou tváří. „To za ten výlet stojí.“

„Maisie!“ řekl Ivy a rozesmál se.

„Ježíšikriste!“ vyjekla Liz, a zatímco se jí z tváře vytrácela veškerá barva, vyprázdnila šampusku. Přidržela ji před Claytonem, aby ji doplnil, což udělal.

„A teď si dáme ten moučník, ne?“ vyzvala jsem je ve snaze to zamluvit.

„Jasně, dáme!“ souhlasil Ivy náhle plný veselí.

Dort byl velice pěkný, celý pokrytý marcipánovými hortenziemi všech možných barev jako ty, které jsem pěstovala. Všichni číšníci zpívali a moje rodina se přidala. Měla jsem velké štěstí, že jsem byla obklopená tolika milými lidmi, kteří se snažili udělat mi v dané chvíli radost. Nejsme dokonalí. To vím. A vím, že je víc než mou povinností dohlédnout na Ashleyino blaho a rozpoložení. Můžu vám říct jen tolik, že v každé rodině na světě jsou nějaké nesrovnalosti, a oslav si užíváme tak velkoryse, jak jen dokážeme. Všichni se ze všech sil snažíme dát najevo, jak jsme vděční, že jeden druhého máme. Nestojí to za to?

JAK TO VIDÍ ASHLEY

DEN PO OSLAVĚ MAISIINÝCH NAROZENIN jsem večer v tom nechvalně známém domku na Sullivanově ostrově chystala mísu těstovin pro sebe a svou spolubydlící Mary Beth, což je moje vůbec nejlepší kamarádka. To si nedělám legraci. Je to skoro příbuzná. Ještě nebyla doma. S městem plným turistů bažících po laciných plakátech v lepenkových tubusech zdarma, které by si mohli doma zarámovat, to bylo v galerii dneska dlouhé. Laciné plakáty v gratis lepenkových pouzdech nevedeme. Prosím? Co to má znamenat? Turnerova galerie je *solidní* instituce na Broad Street v centru Charlestonu. Skoro muzeum. Tím myslím, že když umělec vystavuje v naší galerii, je to událost. Bill a Judy Turnerovi zasvětili budování svého podniku celý život a v jejich galerii se objevují ti nejvýznamnější umělci z celého Jihovýchodu. Moji rodiče by se vám snažili namluvit, že v nějakém podřadném obchoďáku prodávám laciný brak z Číny. Tím mě tak štvou.

Taky by nejradši tvrdili, že bydlím v Tádž Mahalu, přestože tenhle rozhašený starý barák neviděl instalátéra, elektrikáře ani malíře dvacet let. Možná i déle. Už jsem byla v útulnějších špeluňkách. Ale přesto mám tenhle plážový

domek ráda. Mám ráda každý rezavý hřebík v každém shnilém prkně. Stejně jako z tolika jiných míst na pobřeží i odsud vyzařuje historie. Za občanské války roku 1860 sloužil jako kasárna. Úžasné, co? Umím si představit kluky s knírkem a nemytými vlasy, jak jedí z plechových talířů ragú uvařené v obrovském hrnci, před očima mám železné kavalce nastavené do výšky podél stěn a nějakých dvacet vojáků, kteří sebou v noci házejí. A představuju si, jak se celí zpocení a špinaví trousí z bitevního pole. A co je nejhorší, samotné je mi z toho bídne, dokážu se vcítit do jejich strachu. Většinou to museli být mladí chlapi. Staří jako já nebo mladší. To je strašné.

Pozemek, na němž náš dům stojí, není daleko od místa, kde stával karanténní barák, *opravdu* hrozné místo, kde nějací ouřadové prohlíželi otroky přijíždějící z Barbadosu a západní Afriky a rozhodovali, jestli jsou dost zdraví, aby se dali umístit do prodejních domů v centru Charlestonu. Staří lidé vypravují, jak od svých prarodičů slýchali, že příliš nemocní otroci se házeli do vody plné žraloků. To je tak neomluvitelně hanebné a barbarské. Zločin proti lidskosti! Ne všechno, co se týká Jihu, je pěkné. To vůbec ne.

Existují dva opravdu pádné důvody, proč mi tenhle ostrov vždycky připadal tak strašidelný. Když jsem někdy sama na verandě a koukám přes vody charlestonekého přístavu, pociťuju v ovzduší silnou sklíčenost. A někdy v noci se mi zdá, že slyším tlumené hlasy tiše naříkajících lidí trpících nějakou nevysvětlitelnou bolestí. Mary Beth si nejdřív myslela, že jsem se vážně zbláznila, jenže po nějaké době to začala pociťovat a slýchat taky. Chci tím říct, že když něco

nedokážete vidět, neznamená to, že to neexistuje. Je to tak? Není to tak trochu jako věřit v anděly?

Když ale nic z mystičnosti toho domu necítíme, je to prostě další normální dřevěný barák s křivými borovými podlahami položenými na cementových sloupcích, s prastarou plechovou střechou, kterou při velkém lijáku zatéká do prádelny, a se stinnými verandami, které jsou kolem celého domu a skrývají miliony tajemství. V patře jsou čtyři staré ložnice s prkennými stěnami i stropy a v hale stará zašlá koupelna. V přízemí je velikánský otevřený obývací prostor s jídelním stolem a krbem, v němž za mého života nikdy nehořelo. V koutě obýváku máme starý klavír, který tátovi věnovala nějaká dávno mrtvá teta. Je tak rozladěný, že je to k smíchu. Vlastně si nevzpomínám, že by *někdy* ladil. V dětství se Ivy o prázdninách snažil vyloudit z něj nějaké vánoční koledy a my se mohli potřhat smíchy, jak skřípavé zvuky ta ubohá věc vydávala.

Dům má však i své přednosti. To nejlepší je velká veranda obrácená k oceánu. Skoro pořád tam vane větřík a každá loď směřující do nebo z charlestonského přístavu proplová přímo okolo. Tady házím svět za hlavu jako v té pitomé písničce, kterou si podle Maisie notuje Skipper, když nastane čas koktejlu.

Takže po tom včerejším večerním duševním trápení s Nemožnými (alias mými rodiči) se mi prostě dneska chtělo zůstat doma a vzpamatovat se z toho. Ivy s Jamesem se měli po večeři stavit na sklenku vína, ale moc jsem s tím nepočítala. Ivy měl ve městě tolik kamarádů, že mi bylo jasné, že než se se všemi pozdraví a tu a tam si dá něco dobrého, bude moc pozdě. Poslala jsem mu textovku, že

než zítra s Jamesem odjedou do New Yorku, sejdeme se na kafi.

Venku před domem se ozvalo bouchnutí dveří auta, známý zvuk staré spolehlivé camry Mary Beth. To auto mělo najeto skoro sto padesát tisíc mil. Moje subaru mělo něco přes dvě stě tisíc. V minutě bude Mary Beth v kuchyni zírat do ledničky, jako kdyby ta uměla mluvit a chystala se jí sdělit, co si dát, aby a) jí to chutnalo a b) to nemělo žádné kalorie. Hodně zdaru. Dietu držela od té doby, co jsme se první den výuky potkaly na charlestoneké univerzitě. Ne že by to potřebovala. No, možná trochu.

„Čau! Jak bylo?“ pronesla, hodila tašku na stůl, a jak už jsem říkala, otevřela lednici. „Co to tady provádíš, krájiš jako nějaký pitomec v pořadu *Vaří šéfkuchař?*“

„Tyhle těstoviny primavera by nakrmily celý ostrov. A den mě úplně vysál, ale díky za optání.“

„Á! Nedostatek cukrů. To není dobré.“

„Narváno turisty. A abych měla zaručeno, že mi hlava určitě praskne, příští týden pořádáme recepci pro senátora Gallowaye.“

„Já vím. Tu děláme my. On je něco jako princ Harry ze Severní Karolíny. Každý říká, že se jednou stane prezidentem.“

„Já umřu, až se s ním setkám.“

„Ty a všechny další ženské v místnosti.“

Mary Beth pracovala ve městě u skvělé cateringové společnosti. Vystudovala učitelství pro základní stupeň, jenže v celém Charlestonu neexistovala učitelská místa, kromě škol, kde to vypadalo jako v drogových laboratořích. Takže jí bylo jasné stejně jako mně a všem ostatním kro-

mě těch, co dělali práva nebo medicínu, že bude vydělávat deset dolarů na hodinu podáváním předkrmů. Taký jídlo na místě připravovala. A Porter Galloway byl vůbec nejmladší uchazeč, který byl kdy zvolený do státního senátu. Ne že by to o něčem vypovídalo. Jen mě napadlo, že je věkem tak akorát a šíleně jsem ho milovala, bohužel jen na dálku.

„A já jsem taková troska. Co si mám vzít na sebe, aby se do mě zamiloval?“

„Vezmi si to, cos měla včera večer.“

„To myslíš vážně? Kvůli těm šatům mě málem vyškrtli ze závěti. Tady, ochutnej. Jaké to je?“

Vzala si trochu těstovin, dala je do pusy a zašklebila se.

„Moc mdlé. Já to spravím. Chce to sůl a citronovou šťávu. A česnek v prášku. Tohle není primavera. Je to těstovinový salát, ale ne primavera. Do primavery se obyčejně dává rozmačkaná dýně a pepř.“ Vrátila se k ledničce a vzala odtamtud citron. „Kde je struhadlo?“

„Zničehonic je z tebe televizní šéfkuchařka se struhadlem?“

Televizní pořady o gastronomii jsme sledovaly, jako jiní sledují *Hru o trůny*.

„Jídlo je moje náboženství,“ prohlásila s tváří tak vážnou, že jsem se rozesmála.

„Náboženství? No, aspoň v něco věříš,“ hihňala jsem se. „Já to struhadlo najdu. Dáš si sklenku vína?“

Přehrabovala jsem se v zásuvce s kuchyňským nářadím, přecpávané věcmi od šedesátých let, a nakonec ho našla vzpříčené po straně.

„Jasně,“ odpověděla. „Jak bylo laciné?“

„Hodně. Dávali ho jako pozornost k pytlíku s ledem. Tady,“ řekla jsem a podala jí struhadlo. „V tom šupletu je takových krámů. Co nejdřív to vyházím.“

Nacpala jsem tam všechno zpátky a nakonec jsem zásuvku silou zavřela. Načež jsem z ledničky vyndala láhev bílého vína se šroubovacím uzávěrem a plážovými žabkami na etiketě. Bylo dobře vychlazené.

„Díky. Tak jak to proběhlo v *Charleston Grillu*? Umírám hladu. Co je *tohle*? Kdo dal do těstovin *to avokádo*?“

„Já. Avokádo všechno vylepší. A slanina. Moji rodiče jsou naprosto šílení. Ovšem jídlo bylo nad očekávání.“

Líčila jsem jí, co si každý z nás dal, zatímco Mary Beth ochucovala a míchala těstoviny ve velké kameninové míse, která se v kuchyni vyskytovala snad odjakživa. Je legrační, jak něco napohled tak bezvýznamného jako stará mísa s vybledlými glazovanými pruhy může vyvolat tolik vzpomínek. Když jsem byla opravdu malá, používala se na zadělávání a šlehání těsta, vaření arašídů, bramborový salát, a teď prý tedy ne na těstoviny *primavera*, nýbrž na těstovinový *salát*. Jenže když jsem byla malá a máma vyndala tuhle velkou mísu, znamenalo to, že budeme mít *společnost*, což zase znamenalo, že aspoň pár hodin se bude naše rodina ze všech sil snažit, aby vypadala a chovala se normálně. Ach, ty staré dobré časy.

„Co nejdřív vyloupím banku, zajdu si do všech těch skvělých restaurací v Charlestonu a dám si, co budu chtít,“ prohlásila Mary Beth.

„To já zas co nejdřív vyloupím banku a vypadnu odsud,“ řekla jsem. „Nebo se vdám za Portera Gallowaye a pak s ním budu šťastně žít v Bílém domě. Možná.“

Přítukly jsme si na naši značně nejistou budoucnost, upily a povzddechly si.

„V každém případě to máme v plánu.“ Mary Beth byla vždycky optimistka.

„To jsou teda plány,“ zabručela jsem.

„Chceš jíst venku?“ zeptala se.

„Proč ne? Můžeme koukat na přístav.“

Naložily jsme si tedy na talíře těstoviny, naplnily si sklenice ledem a tou břečkou, a zatímco jsme žonglovaly s příbory a nádobím, vydaly jsme se ven na verandu. Možná jsme byly mladé a bez peněz, ale zachovávaly jsme styl. A úroveň. Bez prostírání a ubrousků jedí nekulturní balíci. My ne.

Denní horko pominulo a obzor se začal barvit doruda. Na světě neexistovalo nic krásnějšího než západ slunce na Sullivanově ostrově. Ovšem vzhledem k tomu, že jsem vlastně nikde mimo Charleston nebyla od nějakých svých patnácti, kdy jsem se o takové věci jako západ slunce nestarala, mohla jsem se mýlit. Mně to však určitě krásné *připadalo*. A romantické.

Usadily jsme se u starého stolu s prosklenou deskou a ochutnaly. Bylo to výborné.

„Ó, je to moc dobré,“ řekla jsem. „Možná bys opravdu měla být šéfkuchařkou. Chápeš? Myslím to *vážně!*“

„Jo, a starý Larson mě nakope do zadku! To *je* dobré.“

Larson Smythe, její otec, kazatel letniční církve v kopcích Tennessee, v univerzitní vzdělávání žen vlastně nevěřil. Její matka, podivně plachá Agnes, hrávala v jeho kostele o nedělích na varhany, zatímco ke shromáždění promlouval Duch svatý. Byl to malý sbor. Hrůza. Larson měl ve

městě železářství a Agnes, no, Agnes byla skvělá hospodyně a kuchařka, nikdy však neměla naději na nějaké zaměstnání vyjma vedení účetních knih Smythova obchodu. Larson o tom nechtěl ani slyšet a Agnes to nežádala. Žili poklidně. (Nudně.) Ne že by ovšem jejich město bylo plné příležitostí.

„Asi jo. Ale tvoje máma je skvělá kuchařka. Musíš to mít po ní.“

Když jsme byly na univerzitě, jezdívala jsem s Mary Beth na dlouhé víkendy, takže jsem věděla, že je to pravda. Na stole byla vždycky buchta, na plotně polévka a v troubě pečivo.

„Hm. Myslím, že co jsem po nich zdělila, je dávno pryč.“

„Co čekali, že budeš dělat? Pracovat do smrti v mléčném baru a vdát se za nějakého troubu jménem Skeeter? Muselo by ti úplně přeskočit, kdyby ses po škole vrátila domů.“

„To jistě. Aspoň se tam občas stavuju. Což drží Larsonovy nervy na uzdě,“ řekla. „Myslí si, že se školné vyplatilo. Tak co se včera večer stalo? Zase proběhlo poradenství ohledně zaměstnání?“

„To především. Především. A podle mé matky mi z *těch šatů* čouhal zadek. Taky přede všemi. Znectili moje zaměstnání i plat. Bylo to tak trapné! Mary Beth, jak se tady můžu stát věhlasnou umělkyní? Z tohoto ostrova nikdy nic slavného nevzešlo. Tedy asi rok jsme tu měli Edgara Allena Poea. To je, co? Ani se tady nenarodil.“

„Mohla bys být první,“ podotkla Mary Beth.

„Správně. Víš, táta jezdí každý týden do New Yorku za obchodem. Pokaždé slibuje, že mě vezme s sebou, abych

se dostala do všech těch muzeí a galerií. Ale nikdy mě nevezal.“

„Nedej mu pokoj. Máš nárok.“

Pár minut jsem o tom mlčky přemýšlela.

„Já nevím, možná. Myslím, že se prostě rád utrhne a je rád sám. Máma nevypadá nijak šťastně. Zároveň ovšem vážně nevím, jak vypadá, když šťastná je.“

„S mou matkou je to stejné. Možná jim jen chybí estrogen nebo tak něco.“

„Na to moje matka určitě bere prášky. Ale vážně. Přestože se do mě pořád naváží, cítím se blbě za ni. Potřebuje v životě víc legrace. Nebo tak něco. Já vím, že to myslí dobře.“

„Byla bych šťastná, kdybych si vzala někoho se spoustou peněz. Starosti s univerzitními půjčkami a opravami auta a všemi dalšími věcmi mě už unavují. Vždyť ani nemám na to, abych si nechala ostříhat vlasy!“

Podívala jsem se na její šíleně rezavé kudrny povlávající ve vlhkém vánku, který profukoval celou verandou, a napadlo mě, jestli by po ostříhání byl vůbec vidět nějaký velký rozdíl.

„Co je?“ zajímala se.

„Nic! Jen koukám, jak ti vlají vlasy a mně taky. Vypadáme naprosto děsně. Ale nikdo se na nás stejně nedívá, tak co?“

„Amen. Podle mě nemůžeš mít na pláži hezké vlasy. A co je dobrého na tom být mladé a krásné, když jsme na mizině? Nikdo ani neví, že existujeme. Život je velice deprimující.“

Hranou vidličky jsem z talíře shrábla poslední sousto těstovin.

„Jo. Prevít. Aspoň se můžeme přejít do bezvědomí.“

V tu chvíli nám do zorného pole vplula obrovská kontejnerová loď mířící někam na druhou stranu Atlantiku. Sunula se kolem, a protože průplav byl od našeho domu tak blízko, zdálo se, že loď vrazí k nám na zahrádku a zabije nás. Ale to se nestane. Loď zabočí na moře a za pár minut zmizí z dohledu. Lidi, co to viděli poprvé, to pokaždé vyděsilo.

„Na téhle vyhlídce by se dalo vydělat,“ řekla Mary Beth.

„Jak?“ namítla jsem. „Prodat barák. To by šlo asi těžko, když není můj.“

Viděla jsem, že má v obličeji stejný výraz jako vždycky, když se mi chystala sdělit něco opravdu mazaného.

„Na co myslíš, holka? Hned mi to řekni.“

„No, víš, jak jsme si vždycky říkaly, že by to bylo skvělé místo na mejdan?“

„Jo. Na mejdan s mým funusem. Chceš, aby mě Liz s Claytonem zabili?“

„Počkej chvíli. Já nemluvím o mejdanu pro naše známé s chlastem a nalitými kluky, co kolem domu zvrací a močí a padají do bezvědomí.“

„A existuje nějaký jiný mejdan?“

„Takový, co máte v galerii. Jako když...“

„Přestaň! V žádném případě!“

„Počkej. Propočítáme to. Co kdybys první patro pronajala nějaké organizaci, která přijela do Charlestonu na konferenci? Nebo jen na seznamovací večírek? A co kdyby chtěli vidět západ slunce, aby si osvěžili mysl? Pohoštění zajistím u naší firmy za dvacet dolarů na osobu, omezíme to

na padesát lidí, kteří zaplatí po padesáti dolarech. Dohodnutá délka dvě hodiny. Máš po ruce tužku?“

„Už jsem to spočítala,“ řekla jsem.

„Vyděláme patnáct set dolarů za dvě hodiny.“

„A rodiče to zjistí, a já budu na ulici. A ty taky.“

Sledovaly jsme, jak kontejnerová loď mění kurz a se skvělým, ale riskantním nápadem Mary Beth mizí v dáli.

„Nejspíš máš pravdu,“ prohlásila a vzdychla tak zhluboka, že by to loď odfouklo až k mysu Hatteras nebo do Grónska či tam někam. „Paříž musí počkat.“

„Maisie vždycky tvrdí, že bych měla pamatovat na to, že za pět minut můžu vydat víc peněz, než dokážu za celý život vydělat.“

„Má pravdu,“ souhlasila Mary Beth.

„Možná, jenže nevidím, že by se někdo z kluků, co známe, mohl přetrhout s nabídkou k sňatku, ty jo?“

„Po tobě pořád slintá Tommy Milano.“

„Ten kluk, co se jmenuje jako ty sušenky? Skvělé,“ řekla jsem. „Ani za miliardu let. Kolikrát mě to zval na rande? Neexistuje.“

„Jo, to nemá budoucnost. Ale je tak sladký a roztomiloučký.“

„Možná. Kromě toho si myslím, že nemá smysl se vdávat, dokud nejsi připravená mít děti, ne?“

„Ekonomicky to dává smysl.“

„Správně. Snad. Jenže kdo chce vůbec děti?“

„Ty ne? No teda. Já děti miluju! Chci jich tak pět nebo možná čtyři.“

„Jedno by mi možná nevadilo, kdyby vypadalo jako Porter Galloway,“ podotkla jsem.

„Porter Galloway, holka? Ten je naprosto nádherný,“ pravila Mary Beth. „Jenže dát se s tímhle chlapem dohromady ti ublíží. Je to děvkař, jak víš.“

Senátor Galloway byl náklonností k dámám pověstný. V jeho minulosti jich údajně figurovala spousta. Upřímně řečeno, ten počet byl vpravdě biblický. Pokaždé, když se v novinách objevila jeho fotka, měl po boku jinou ženu.

„Maisie zná jeho mámu. Vyrůstal na Jamesově ostrově. Všichni její známí ho považují za převtělení JFK nebo tak něco.“

„V tom případě by ses jí měla zeptat, co si o něm myslí. Maisie mám moc ráda.“

„Kdo by ji neměl rád? Problém je v tom, že když se jí zeptám, řekne to mámě. Vždyť jsem se s ním ještě ani nese-tkala. Ale aby mi matka slídila v soukromí, to vážně nechci. Už tak je to dost špatné.“

„Dobře, přestaneme chodit kolem horké kaše. Co ti včera říkali?“

Na chvíli jsem se zamyslela. Ono to nebylo tolik v tom, co říkali, jako v tom, jak jsem se při tom cítila.

„Neříkali nic nového. To jen, že jsem si kvůli nim připadala jako zkrachovanec. Že jsem jen takový snílek, víš? Že snažit se o umění je blbost a ztráta času. Třeba mají pravdu.“

„Myslíš, že moji rodiče jsou lepší?“

„Nejspíš ne. Ale proč si jich máme celý život vážit, když oni si nás neváží vůbec?“

„Proto musíš věřit sama sobě a nikdy to nevzdávat. Já? Já si prostě chci vzít doktora nebo tak a mít kupu dětí. Jenže ty chceš víc, Ash. Vždycky jsi chtěla. Nenech je, aby ti to zničili.“

Byly peníze pro Mary Beth vážně tak důležité?

„Víš, dala jsem Maisie k narozeninám ten malý obrázek. Myslím, že ji opravdu potěšil. Máma ale dokázala jen obracet oči v sloup, protože její mrtvá sestra Juliet byla založená velice umělecky. Což byl pro Maisie další důvod, proč o ní začala mluvit.“

„To není moc hezké. Ale rodiny jsou šílené.“

„To je fakt. Máma se už už chystala mě zakousnout, když se tam objevil Ivy se svým partnerem – myslím obchodním i v lásce –, a oni se najednou soustředili na něco jiného než na mě. Je to Asiat. James se jmenuje. Stará Liz málem omdlela.“

„Protože je Asiat? To si děláš *srandu!*“

„Vůbec ne. A přitom je úžasný. Je z Hongkongu a nosí ty *brýle.*“

„Brýle? Google brýle? Týjo. To je paráda. Ještě se ani neprodávají! Panebože, chtěla bych jet do Hongkongu.“

„Já bych chtěla jet *kamkoli!* No vlastně jsou ty brýle kapku příšerné, ale zároveň super.“

„Jo. Vypadáš v nich jako nadporučík Dat ve *Star Treku* nebo tak. Slyšela jsem, že stojí asi patnáct set dolarů.“

„To jo. Přečetla jsem si o nich na internetu všechno. Nejspíš budou úžasné. Ale upřímně řečeno, kdybych měla patnáct set dolarů...“

„Já vím, jela bys do Paříže.“

„Správně,“ řekla jsem. „Nebo do New Yorku.“

S každou minutou se víc a víc stmívalo. V dálce jsme viděly, jak se rozsvěcuje noční osvětlení Ravellova mostu a začíná problikávat městské nábřeží. Někde tam do sebe moje matka lila třetí vodku a táta otvíral druhou láhev vína. Mezi

Battery a majákem na Morrisově ostrově se nejspíš Maisie choulila na pohovce vedle Skippera a sledovala opakování *Lodi lásky*. A Ivy, můj sladký bratříček, byl dnes večer určitě na vrcholu blaha, předváděl milého a technicky vynalézavého Jamese a líčil příběhy z jejich okouzlujícího života.

Jenže já? Já byla na Sullivanově ostrově, pila se spolu-bydlící opravdu mizerné víno a trápila se touhou po chlapi, kterého jsem neznala a který ani nevěděl, že žiju a přemýšlím, jak se stát světovou umělkyní. Vydržet, říkala jsem si znovu a znovu, a život se dá do kupy. Tím jsem si byla jistá. Musím se akorát pořád snažit. Čím víc jsem malovala, tím mi bylo líp. *Poznávala* jsem to dokonce i na své práci.

Znovu jsem se zamyslela nad tím, co Mary Beth říká o pronajímání domu a o tom všem. Vydělat patnáct set dolarů za dvě hodiny by bylo určitě skvělé. Stačilo by to na to, abychom odsud vypadly? Jak to provést, aby se to nedozvěděli naši? Charleston je opravdu malé město. Nesnášela jsem tajnosti. A nechtěla jsem rodičům lhát. Jen jsem jim chtěla dokázat, že nemají pravdu. Možná bych o tom měla povědět Ivymu.

Druhý den v osm ráno jsem mu poslala textovku. Nejspíš ještě spí. Pro něj je pět, mrtvo, takže v žádném případě není vzhůru. Pak se mi to rozleželo, jak znám Ivyho, nejspíš je po minulé noci pořád vzhůru.

Sejdeme se ve Starbucks na Calhoun Street? Zmáčkla jsem Odeslat.

Starbucks pro něj bylo zřejmě nejlepší. Uběhlo pár minut a chytrý telefon mi cinknutím oznámil jeho odpověď.

Jasne! Co v devet?

Bezva.

Skočila jsem do auta, a když jsem přes mosty uháněla do středu města, myslela jsem na to, jak strašně mám svého bratra ráda. Jak je chytrý a milý. A má mě rád. Má mě opravdu rád a bere mě. Kéž by nebydlél tak daleko.

Zaparkovala jsem v ulici proti univerzitě a na chvíli se oddala nostalgii. Vozovku přecházel houf prváků, kluci v žabkách, šortkách a starých tričkách a holky s dlouhými vlasy narovnanými žehličkou, a já si pomyslela, bože, jak vypadají mladě. Pamatovala jsem si na to, když jsem byla sama v prváku, ale nevzpomínala jsem si, že bych vypadala jako oni. Byly to učiněné děti.

Před *Starbucks* stála fronta, zařadila jsem se tedy do ní, čekala a pouštěla lidi před sebe, dokud se neobjevil Ivy.

„Tady!“ křikla jsem a zamávala na něj.

„Ahoj řeko,“ odpověděl.

Zahihňala jsem se a řekla: „To seš rád, že ti máti nedala jméno Cooper, co?“

Charlesterský poloostrov obtékaly řeky Ashley a Cooper.

„Prosím! I tak jsem už utržil dost šrámů. Tak co si dáš?“

„Latté venti s mlékem bez cukru.“

„Já asi cappuccino s mlékem. Obsaď stůl. Je to na mě.“

„Dobře, dík.“

Usadila jsem se u prázdného stolu a složila noviny, které tam někdo nechal. Sotva jsem ze stolu smetla drobečky, už si ke mně Ivy sedal.

„Tak co se děje? Promiň ten včerejší večer. Potkal jsem spoustu lidí, které jsem léta neviděl.“

„Napadlo mě to. Nic se neděje. Co říkáš tomu pátečnímu večeru?“

„Není James báječný?“

„Ano. Rozhodně. Asi si myslí, že jsme totálně ujetí.“

„Ne, nemyslí. Všechny rodiny jsou permanentně ujeté. Měla bys slyšet, co líčí on. Jeho babička řídí celou rodinu z Pekingu. Říkají jí Dračice Lily. Z nemožností dělá normalnosti. Nekecám. Ale chceš vědět, co říkal o vás?“

„Nevím. Chci?“

„Říkal, že máti žárlí na tvůj vztah s Maisie. Obzvlášť když začala Maisie vykládat o tom, že vypadáš jako Juliet...“

„No, prosím tě...“

„Poslouchej mě, Ashley. James se v lidech skvěle vyzná. Teda ne že by máti na tebe a Maisie tak moc žárlila. Ona prostě vidí, že tě má Maisie k smrti ráda, což je pro ni jako rána nožem do srdce. Navíc nesnáší to, že stárne. Kouká na tebe a vzpomíná na časy, kdy dělala modelku, k tomu vidí tvou mladistvou pleť a celkovou přitažlivost, což jí připomíná, že její časy už jsou dávno pryč a nikdy se nevrátí.“

„Vážně? A co bych s tím měla dělat?“

„Myslím, že toho moc dělat nemůžeš, jen se k ní chovat opravdu mile. Není pro ni lehké slyšet celý život o Juliet a o tom, jak byla úžasná a jak brzy přišla o život. Máma nemůže za to, že její sestra umřela.“

„Jo, to máš pravdu. Léta se třeba věnuje podpoře ženských práv. Myslíš, že to dělá proto, aby zapůsobila na Maisie?“

„Jo, ale ať dělá, co chce, nemůže žít ze vzpomínek na svou sestru. Zamysli se nad tím. Liz s Claytonem nás vezmou do jedné z nejlepších restaurací v Charlestonu a zatáhnou to – muselo to stát tisíc babek –, a co udělá Maisie? Slyšelas, že by poděkovala? Ne. A to víš, že ji zbožňuju. Jenže ona vyhrabe svou mrtvou dceru a znova spustí celou tu písnič-

ku o svaté Juliet. Byl jsem příliš vynervovaný, než abych se za mámu cítil blbě, ale když jsme se pak o tom s Jamesem bavili, bylo to docela jasné. Myslím to, co se tam dělo. Máma nemůže vyhrát.“

„Ježíšmarjá, takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlela. Ale pokaždé, když se všichni sejdeme, je to pěkně jedovaté. Já se sebezáchovně stahuju. Co můžu taky dělat? Vyhýbat se jim nejde.“

„Ne, ale měla bys mámě začít dávat najevo, že jsi taky na její straně. Víš, co myslím? A že to neznamená, že nemáš ráda Maisie.“

„No, pokud dokážu vykoumat, jak to provést bez krveprolití, budu další Gándhí.“ Zamyšleně jsem se na bratra zadívala a dodala: „Víš, oč bych byla šťastnější, kdybyste s Jamesem bydleli tady?“

„Chybíš mi, Ash. Pamatuju, když mi bylo tolik co tobě. Budoucnost zahalená v mlhách neznáma. Pořád mě bolel žaludek. Musíš začít prodávat svoje obrazy nebo vymyslet nějaký jiný způsob, jak vydělávat peníze. Dost na to, aby ses uživila, chápeš?“

„No vlastně jeden takový nápad mám.“

Vykládala jsem mu o plánu Mary Beth a bájila o něm, on se napřímil na židli a tvářil se užasle.

„Ty ses snad zbláznila, ty rarášku jeden! Tohle chceš vážně udělat?“

„Ráda bych, jenže ten dům vypadá pekelně. Všude se loupe barva.“

„Vzpomínám si,“ řekl Ivy. „*Příliš hrdí na to, aby vybílili, příliš chudí na to, aby vymalovali.* Nakonec dojdeme k Tennessee Williamsovi. Tak to chodí.“

„S Mary Beth jsme o tom mluvili a myslíme si, že jediná část domu, kterou je rozhodně zapotřebí upravit, je ta přední veranda nad vodou, chodby a toaleta. Možná obývák. Do dalších místností nikdo nepůjde, ne?“

„Dobře, poslouchej mě. Pokud se o tom doslechnou Liz s Claytonem, zřeknou se tě. To si uvědomuješ, ne?“

„Jo, ale za patnáct set dolarů na večer to provedeme. Stačí pár takových úspěšných akcí a můžu vyrazit do Paříže.“

„A co budeš dělat v Paříži?“

„Děláš si legraci? Prolézat Louvre a veškerá další muzea a plnit skicáky Da Vincim a Renoirem a Reubenem! Nemluvě o Corotovi a Monetovi s Manetem! A Rousseauovi a tak dál a tak dál... je to dlouhý seznam.“

„Seš pěkně otrávená, co?“

„Jo. Potřebuju, aby mě oslovila múza, a myslím, že na mě čeká ve Francii. Možná v Itálii. Nebo v New Yorku.“

„Ach jo.“

„Co je?“

„Asi se stanu tvým zločineckým parťákem.“

„Proč? Jak?“

„Tak, že ti dám prachy na vymalování, protože je to geniální nápad. Nemusíte to dělat navěky. Myslím tím, že si stanovíte nějakou konečnou cifru, a až jí dosáhnete, necháte toho. Navíc není ten barák v podnikatelské zóně. Nakonec by vás drapli.“

„Mohl by to být soukromý klub, ne? Když máme večírek v galerii, lidi taky platí bez ohledu na to, čeho se to týká.“

„Pravda, pravda. Proč ne? Ale neptejte se na radnici. Zarazí vám to dřív, než začnete. Prostě to spusťte. V pon-

dělí ti do banky pošlu nějaké peníze. Napiš mi do textovky číslo účtu.

„Ach, Ivy. Díky.“

„Jenom buď opatrná, jo? A sleduj počasí. Je období hurikánů.“

„Ale prosím tě. Období hurikánů je každý rok.“

CLAYTON – Z MÉHO HLEDISKA

PROMIŇTE, ŽE RUŠÍM, ale je třeba, abyste znali i můj příběh. Tady v kostce je.

Když máte přespříliš peněz – buďto na pitomé krámy kašlete, nebo je hromadíte. Mým hříchem bylo to druhé. Měl jsem až moc obleků, až moc bot, až moc značkových košil, hodinek a kravat – tak moc, že jsem si držel dva šatníky – jeden v New Yorku a druhý v Charlestonu. A moje bankovní účty se nadouvaly. Liz ani nikomu jinému bych svou přehnanou nestřídmost nepřiznal. Ale bylo to tak. Vydělal jsem si na to, ne? Nic jsem neukradl ani nezdědil. Bylo to moje. Vždycky jsem byl pevně přesvědčen, že každý by si měl svoje peníze vydělat. Mocht si říct, že jste si na světě vlastníma rukama vydobyli svůj koutek, bylo dobré pro sebeúctu a posilovalo to charakter.

Celý život působím z Charlestonu na Wall Street jako samostatný bankéř pro jednu firmu, která se z džentlmen-ské měnila ve zvířeckou s takovou lehkostí a rychlostí – připomeňme toho odsouzeného burzovního spekulanta Ivana Boeskyho z osmdesátých let minulého století –, až to naháňlo hrůzu. Poté co zneužití důvěrných informací a nedo-

volené obchodování s akciemi poslalo některé mé kolegy do federálních zařízení pro nápravu charakteru, všichni jsme si vytvořili nové přežívací návyky. Skoro nic jsme nedávali písemně, ve výtahu ani v restauraci, ani při cestování hromadnou dopravou jsme nikdy nemluvili o tom, co jsme se doslechli, a ke svým výdělkům jsme samozřejmě přicházeli poctivě. Pokud byste tohle zopakovali, musel bych vás zabít, pravdou však je, že uplynula mnohá noc, kdy jsem děkoval Bohu, že jsem do toho taky nespádl.

Jako mladý frajer se pouštíte do investičního bankovníctví, protože vás bere to vzrušení z obchodování. A ani peníze neškodí. Když pak uděláte pár stovek obchodů, vzruch je pryč a vy se začnete poohlížet po jiných a větších rozkoších. Přesně podle rukověti *Psychologie 101*. Mě zrovna rozechvívala Sophia Baccová. Nikdy jsem nechtěl mít s nikým poměr. Nejsem ten typ chlapa. Něco jiného je náhodná šukačka, ale zbláznit se do někoho? Myslím, že občas se to stane. To je všechno.

Pendlovat z Charlestonu do New Yorku a zpátky jsem začal skoro před třiceti lety, když jsem se rozhodl, že odsud neodejdu. Chtěl jsem o víkendech cítit bahno a sůl. Nikdy jsem netoužil bydlet na Manhattanu. Pro kluka z Charlestonu je to šílené. A tak jsem kromě srpna vždycky v neděli večer odlétal na sever a v pátek zase na jih. Přes týden jsem léta bydlel v Newyorském atletickém klubu, který tehdy nebyl tak strašně drahý. Poté co jsem provedl několik obchodních transakcí, které nám vydělaly nemravnou sumu peněz, mi dala firma k užívání soukromé letadlo. Věděli, že se to chystám zabalit, jenže oni nechtěli, abych šel na odpočinek. Takže mi to udělali co nejpohodlnější,

jen abych zůstal. Koupil jsem malý jednopokojový byt ve čtvrti East Fifties a zrovna nedávno jsem znovu objevil Sophiu. Stará známá, kterou jsem léta neviděl, modelka a kamarádka z Liziných starých časů. Jak je to s tou karmou? Sophia kdysi předváděla prádlo pro Victoria's Secret. Ale abych byl spravedlivý k Liz, ta zase předváděla plavky, a jeden rok byla dokonce na obálce *Sport's Illustrated*. Ale historii nechme stranou, všechno to začalo, když mě Sophia jednoho dne poznala v hale.

Nikdy nezapomenu na to, co jsme si poprvé řekli.

„Clayton? Clayton Waters? Jsi to ty?“

Zrovna jsem vyskočil z černého auta, spěchal do haly a vytřepával deštník. Z nebe se sypal sníh, bylo pošmourno, větrno a krutá zima. Byl březen a každý ví, že březnové počasí dokáže být v New Yorku opravdu mizerné. Ale nic, vzhlédl jsem a stála tam, na sobě liščí plášť ke kotníkům a k tomu velký liščí klobouk. Rozepnula plášť, ruce si dala v neexistující boky, zírala na mě a culila se. Vypadala jako filmová hvězda a mám dojem, že se mi zatajil dech.

„No páni... Sophia? Co ty tady děláš?“

„Zrovna jsem se sem nastěhovala do mansardy. A ty?“

„Já tu mám malý byt ve druhém patře. Jednopokojový. 2F. No ne. To je ale úžasná náhoda!“

„Ano. To je. Jak se má Liz? A co děti?“

„Jo, ti se mají fajn. A co tys až doteď dělala?“

„Tak počkej... Když jsem přestala dělat na plný úvazek modelku, stala jsem se tváří kosmetické řady u Kohla a taky pro ně dělám ložní prádlo a ručníky. A pro jeden obchodní řetězec v Argentině předvádím nějaké šperky. Poletovat z místa na místo, přestřihovat pásky u nově otví-

raných obchodů a navštěvovat speciální akce, to mě plně zaměstnává.“

„Umím si to představit. Jdeš ven?“

„Jo, máme s kamarádkou sraz na brzkou večeři.“

„V tomhle počasí?“

„Já vím, ale znáš mě. Nikdy nedopustím, aby se mezi mě a nějakou tu zábavu dostala taková maličkost jako blizzard.“ Zasmála se, předklonila a políbila mě na tvář. Pro spontánní smích a polibek na tvář nechodily holky jako Sophia daleko. Ve skutečnosti dělala většinu věcí v životě na požádání. A proč ne? Voněla jako něco, co jsem toužil vypít. Ježíš! Když jsem na tváři ucítil její dech, zalil mi celé tělo studený pot. Bylo to směšné.

„No, tak... se opatruj,“ řekl jsem, a jak mě mýjela, sledoval jsem pohyb jejího kožichu, dokud nedošla ke dveřím. *Mňau.* „Měli bychom...“

„Jo! Sejdeme se a doženeme ztracený čas. 2F, jo?“

„Ano,“ odpověděl jsem a celým srdcem i duší jsem se dopouštěl nevěry.

V duchu jsem viděl, jak nazí šílíme jako *nevím co*, zvířata v říji, a v pozadí působivě basuje Barry White. Byl jsem znovu mladíček. Kvůli tomu jsem ani neběžel nahoru zavolat Liz a oznámit jí, že u nás v domě bydlí její stará kamarádka. Že Sophia bydlí v našem domě a je pořád úchvatná, jsem vlastně Liz neřekl *nikdy*. A přestože i Liz je furt krásná ženská, ztratila radost ze života, což je znát. Chudák Liz.

Asi v devět třicet téhož večera mi u dveří zazvonil zvoněk. Bylo mi jasné, že to musí být Sophia. Kéž bych se byl oholil a osprchoval. Byl jsem zaujatý basketem na kabelovce a nejspíš jsem vypadal našťvaně. Když jsem otevřel dveře,

zarostlý a bos, stála tam se skandální hřívou hustých blond vlasů padající přes rameno. Pocítil jsem doslova slabost.

Pravila: „Já vím, že je trochu pozdě, ale myslela jsem, že by sis se mnou u mě mohl dát skleničku na dobrou noc. Přestalo sněžit a je fantastický výhled.“

„No, já nevím...“, prohlásil jsem a lhal jsem nám oběma.

„Ale prosím tě. Mám tam oheň a venku je to tak krásné.“

„Tak jestli máš ten oheň a vůbec... Myslím, že by asi byla škoda to propást, co?“

Chlapče, chlapče, tohle je nebezpečné, pomyslel jsem si.

„Vezmi si boty,“ řekla ode dveří.

„Jasně. Pojď dovnitř.“

„Díky!“

Vešla, jako by jí to tu patřilo. Ustoupil jsem, aby mohla projít, a letěl najít svoje mokasíny.

„Těším se, až se seznámím s tvým manželem...“

„Vdaná jsem nikdy nebyla,“ oznámila. „Manželství mi prostě nebylo dáno.“

„Páni,“ řekl jsem a dodal: „No, pro každého manželství není. A nejspíš se přeceňuje.“

Cítil jsem, jak se za mnou pohybuje, věděl jsem, že si všechno prohlíží. Zpod pohovky jsem si vytáhl boty, nazul si je a divil jsem se, jak můžu myslet na tak obscénní a lascivní věci, na jaké myslím, když vím, že bývala velkou kamarádkou mé ženy.

Vzhlédl jsem. V rukách držela fotku Liz, odměřeně si ji prohlížela se zdviženým obočím.

„To je Liz v Řecku,“ vysvětlil jsem.

„Upřímně řečeno, nikdy jsem ji neměla moc ráda,“ prohlásila.

Problém byl vyřešen.

„Tak jdeme,“ řekl jsem a vzal si klíče od bytu.

Domyslíte si, jak to pokračovalo. Ocitli jsme se v nejvyšším patře a ona nalila do křišťálových sklenic pořádnou dávku dvacetileté sladové whisky. Usrkli jsme. Ten výhled bral ovšem dech.

Pamatuju si, že jsem podotkl: „Budova Chrysleru je v noci nepřekonatelná.“

Souhlasila. Další podrobnosti mám trochu zamlžené. Jsem si docela jistý, že si začala ona. Myslím, že byla trochu namazaná. Ale na tom vlastně nezáleží, protože nikdo z nás se toho druhého nesnažil zarazit a teď už to pokračuje čtyři měsíce.

Měl jsem na to pamatovat a říct jí, že jsem dal klíče Ivy-mu s Jamesem, což mě mimochodem štvalo. Ale co jsem mohl dělat? Povědět jim, že ne, že do toho bytu nemůžou? Jenže jsem jí nic neřekl a věci se nevyvinuly moc dobře.

Do New Yorku jsem se vrátil pár dní po Jamesově a Ivyho odletu do San Franciska. V osm večer u mě zaklepala Sophia.

„Ahoj krásko,“ vítal jsem ji. „Pojď dál.“

„Tímhle nadšený nebudeš,“ prohlásila, vešla, políbila mě na tvář a položila svoje klíče na stolec v předsíni.

„Co tím chceš říct? Mám rád všechno, co s tebou souvisí! Dáš si sklenku vína?“

„A k tomu brčko,“ přikývla.

„Panebože,“ vydechl jsem.

Podle výrazu její tváře mi bylo jasné, že se stalo něco hodně špatného. Z vinného stojanu jsem vytáhl Château Beaucastel, ročník 1996. K vážnému hovoru náleží solidní

víno. Mělo tu dlouhou zátku, která vyžadovala dvoustupňový otvůrkač a jisté úsilí, ale za minutu se dílo podařilo a zátka byla z láhve venku.

„Chyběl jsi mi,“ řekla.

„Ty mně taky.“

Přes difuzor jsem dvě číše pořádně naplnil vínem a jednu jí podal.

„I když jsem věděla, že tu nejsi, občas jsem sjela dolů a stejně na tebe zazvonila.“

„Vážně?“ Pomyslel jsem si, že to je moc milé.

„Jo. Vážně. Minulý týden jsem z tvého bytu slyšela hudbu, tak jsem si myslela, že tu jsi.“

„Ne, to musel být můj syn se svým, ehm, přítelem.“

„Já vím.“

Opřela se o dveře. Zkřížila paže a měla takový kyselý výraz, jako by ji něco štvalo.

„Proboha! Co se stalo?“

„No, když se výtah otevřel na tvém patře a já uslyšela tu hudbu, prostě jsem předpokládala, že tu jsi.“

„No jistě. Kdo by to nepředpokládal.“

„Přesně tak. Jenže já hned běžela nahoru k sobě, shodila ze sebe oblečení, vklouzla do trenčkotu a spěchala zpátky. A když se dveře otevřely...“

„Ne, to snad ne.“

„Ano, to snad ne. Myslím, že jsem se jim nešťastnou náhodou ukázala.“

„A do prdele.“

„Ten asijský chlápek měl ty brýle a asi mě vyfotil. Nebo natočil.“

„Do prdele. *Do prdele!*“

„Mrzí mě to, Clayi. Opravdu jo. Jenže to vlastně nebyla moje chyba, víš?“

„Liz mě nakope do zadku. Co bylo dál?“

„Vyjekla jsem! A pak jsem řekla: *Promiňte! Spletla jsem si byt.*“

„Co oni na to?“

„Tvůj syn řekl: *Možná*. Jeho přítel dodal: *A možná taky ne.*“

„To je nebetyčnej průser,“ zaúpěl jsem. „Měl jsem ti říct, že tady jsou. Všechno je to moje vina.“

„No to teda jo,“ zamumlala.

Skvělý, pomyslel jsem si. To se vážně povedlo. Je na čase přesunout majetek na Kajmanské ostrovy. Rozpoutá se peklo. Povím vám, že jsem totálně v prdeli.

LIZ – Z MÉHO HLEDISKA

MOJE CHOVÁNÍ na matčině narozeninové večeři před dvěma týdny mě opravdu mrzí. Víím, že jsem s těmi svými řečmi vypadala jako šílená ježibaba. Občas jsem tak naštvaná, že říkám ty největší pitomosti, z jakých je každý nesvůj. Odpusťte mi. Prosím. Zůstaňte se mnou, protože zatím toho o nás nevíte dost, abyste soudili.

Dneska jako každé úterý, neboť jsem poslušná dcera, беру máti na oběd do *Mustard Seed* na Jamesově ostrově. Tuhle restauraci mám ráda odjakživa, zvláště jejich thajské nudle. Dávají tak štědré porce, že by se z nich klidně najedla čtyřčlenná rodina. Když byli Ashley s Ivym malí, brávala jsem je do *Mustard Seed* v Mount Pleasant a mívali jsme hostinu. Právě tady se naučili jíst enchiladas a škeble a spoustu dalších nezvyklých věcí. Jako děti byli tak milí, ach jo. Pak mi ti miláčkové vyklouzli z rukou a vyrostli.

Jo, rodina. Je dost hrozné a skoro trapné přemýšlet o tom, jaká byla moje představa rodiny, když jsem se před lety o svém svatebním dni oblékala a Maisie mi do vlasů připevňovala závoj. Pamatuju si to, jako by to bylo včera. Jako všechny holky, které jsem znala, jsem si myslela, že se zami-

luju, vdám se a otěhotním, a tak nějak jsem očekávala, že nás to s Claytonem vylepší. Lidi, jak jsem byla naivní!

Dovolte mi, přátelé, abych vám sdělila, že bazén dědičnosti je obrovský, a jak se říká, není tu žádný plavčík. V obou svých dětech jsem se sotva poznávala, Maisie však tvrdila, že do dcery se zřejmě převtělila má mrtvá sestra Juliet. Já vím. Pěkně strašidelný nápad. Proč strašidelný? Nikdy jsem to Maisie ani nikomu jinému nevykládala, ale když byla Ashley mladinká, chtěla po mně, ať jí říkám Juliet. Tumaš, čerte, kropáč! Kdo se však v tomhle všem vyzná?

Nemám nejmenší tušení, co nebo kdo se projevuje v Ivyho DNA. Ale na tom vlastně nezáleží. Berete děti, jak vám je dobrý Bůh sešle, z celého srdce je milujete a ze všech sil se jim snažíte pomáhat v přípravě na život. Víím, že jsme se s Claytonem u našich dětí, především u Ivyho, dopustili nějakých chyb, což ovšem neznamená, že jsme je nemilovali či nemilujeme. Největší problém u mě při výchově dětí trvale představovala a představuje Maisie, věřte tomu nebo ne.

Maisie vychovali rodiče, jejichž situaci dramaticky ovlivnila velká hospodářská krize. Dopady této hrozně pohromy byly nejen špatné, ale i dobré. Kladem bylo, že se Maisie naučila soběstačnosti, jak si přála. Sebe i svůj dům udržuje dokonale. A dovede zacházet s penězi. Můj otec říkával, že dokáže udělat z prdu kuličku. Osobně mám raději jiná přirovnání, jako třeba dokáže vyždímat z pětníku desetník nebo je na peníze jako ostříž, ne že bych se vyznala v ostřížích.

Když jsme byli s Juliet opravdu malé, matka chovala slepice, kvůli vejcím i konečnému využití na talíři. Se sestrou

jsme si hrozně rády hrávaly s kuřaty a všechna jsme je pojmenovaly. Kdykoli jsme si všimly, že se to Maisie chystá s některým z nich skoncovat, daly jsme se do breku a křiku a prosily ji, aby mu nezakroutila krkem. Řekla nám, ať se jdeme dívat na televizi, a to kuře jsme pak jistě měly smažené k večeři. A my ho s úsměvem snědly, protože brečet nad ním nemělo smysl. To Maisie nesnášela.

Maisie chytala garnáty a kraby a ryby lovila na vlastní háčky, háček nahodila do vody a vědrem rybu vytáhla. Ryby pak čistila venku na starém dřevěném stole a sestra přihlížela naprosto u vytržení. Já si z toho dělala legraci.

Co se pamatuju, pěstovala Maisie výtečnou zeleninu a nádherné květiny. Netřeba dodávat, že nakládala okurky a zelené fazole a dělala čatní z topinambur. Myslím, že jedinými potravinami, které kdy kupovala, byly mouka, cukr, jiné maso než drůbeží a mléko. Byla by si na mléko držela kozu, jenže do kraje kolem Wapoo Creek se žádná hospodářská zvířata větší než drůbež nehodila. Když jsme s Juliet dospívaly, zděsily bychom se, kdyby Maisie přišla s tím, že si pořídíme kozu. Pokud by se pro nás stavil nějaký hezký kluk a na dvorku byla koza, navždy by to z nás udělalo společenské vyvržence. Nemluvě o kozích bobcích.

Po Julietině smrti dala Maisie slepice pryč, zeleniny pěstovala méně a rybařila zřídka, nechala toho, a jako většina z nás musí plnit vozík v supermarketu Piggly Wiggly, který teď zřejmě přejmenují. Svých květin se však nevzdala nikdy, říká, že je to její terapie. Kdysi se naučila křížit hortenzie a rododendrony do úžasné živých barev a kombinací, které se vyskytovaly jen na její zahradě a členům zahrádkářských spolků z celého Jihu z nich šla hlava kolem. Nebylo

nic zvláštního, když Maisie na zahradě zastihla neznámé lidi, kteří si její květiny fotografovali.

Jde o to, že se tohle všechno naučila od své matky, která se to předtím naučila zase od té své. Juliet dokázala pěstovat zeleninu a vyrábět pochoutky jako Maisie. Já to považovala za zbytečnou práci a spolehlivý způsob, jak si zničit nehty. Možná to zní snobsky, ale já si radši čtu nebo poslouchám hudbu, než abych se hrabala v hlíně. To byl další důvod, proč byla Juliet vždycky matčinou oblíbenkyní, a kvůli tomu se taky matka vzdala své zeleninové zahrady a toho všeho. Tvrdila, že se o to nemá s kým podělit, což často opakovala, přestože věděla, že mě vnitřně zraňuje. Její pocity byly důležitější než ty moje.

Můj otec Neal, který zemřel ve dvaapadesáti při nehodě na lovu krátce po Julietině smrti, byl ze stejného těsta jako moje matka. Ukládal do banky každý pěták, který Maisie ušetřila. Moji rodiče si na všechno vydělali sami, což mě možná upoutalo na Claytonovi, který se taky vypracoval vlastními silami. Ale zpátky k mé matce. Po smrti táty a Juliet se propadla do pochopitelné, ovšem příšerné deprese. Já byla už tehdy v New Yorku, ale jezdila jsem domů, jak jen to šlo. Sedávaly jsme proti sobě u stolu a libovaly si v mlčení. Myslela si, že je jediná, kdo utrpěl ztrátu. Skutečně si to myslela. Rozmlouvat jí to? Znovu a znovu opakovala: *Nemůžu pochopit, že to potkalo mě.*

V poslední době přemýšlím o tom, jak všechny ty ztráty zapůsobily na mě, a jedno je jisté. Mám až absurdní odpor k riskování. Když jsem si brala Clayтона, věděla jsem, že je to sázka na jistotu. Možná že nepřekypoval vášní, byl však spolehlivý. Měl složitý, stresující profesní život, přirozeně

tedy toužil po tom, aby jeho život se mnou probíhal v klidu. Což jsem obvykle dokázala bez problémů splnit. Mé práce se nejdřív zalekl, i když pověsti naší rodiny kupodivu dodávala na lesku. Pokud mě osobně nějak neohrožovala ani jsem ji příliš netahala domů, bylo to v pořádku. Navíc mi ta práce skýtala peníze na drobné výdaje, což z něj do jisté míry snímalo tlak.

Když jsem byla ještě holka, dávno předtím, než se objevil Clayton, pracovala Maisie jako sekretářka ve škole, kam jsem chodila. Bylo to úžasné, pakliže jsem si na hřišti rozbila koleno, jenže zároveň mi to znemožňovalo chození za školu. Domácnost vedla matka přísně a byla stejně náročná k sobě jako k nám. Po tátově smrti se to dramaticky změnilo. Prohlásila, že není třeba, aby byla nadále zaměstnaná. Praktickou obuv vyměnila za jehlové podpatky, začala chodit neustále naličená a netajila se žádostivostí po mužské společnosti. Čím víc jsem směřovala k oltáři, tím byla bujnější. A když po Julietině smrti přišly na svět moje děti, stal se z ní onen jiný člověk, jednu chvíli našťvaný a vzápětí rozverný, jako by už nechtěla být ničím matkou, ale bohatě jí stačilo být dobrou vílou. Nebyla to jen otázka peněz. Rozmazlovala moje děti tím, co mně nikdy nedala – pozorností, uznáním, dárky – a div že je nezničila. Zahrnovala je nezaslouženou chválou a zároveň mi je odcizovala.

Každých pět minut Ivymu a Ashley vykládala, jak jsou *výjimeční*. Ne jen tak trochu výjimeční, ale přísambůh přímo *geniální*! Měli by se rozletět za svými bláznivými sny a *nestarat* se o zajištěnou existenci. Ano, i já předváděla plavky jako modelka, přitom jsem však vystudovala

obchod. Maisie mě vždycky odsuzovala, jako bych byla nějaká exhibicionistická coura, a tak jsem se vrhla na večerní studium, protože jsem věděla, že pevná stehna mi nevydrží věčně. Dovolte mi však, abych vás ujistila, že za špacírování po přehlídkovém molu jsem měla desetkrát víc, než bych kdy vydělala provozem malé kanceláře nebo nějakou jinou nezáživnou činností. A když jsem to později potřebovala, ono vzdělání mě kvalifikovalo pro významnou pozici v jedné přední charlestoneké neziskové organizaci, která se věnuje potlačování domácího násilí. I mně bylo jasné, že po dvaadvacítce byste se už v plavkách předvádět neměli. No prosím!

Zpátky k mým dětem? Ano. Maisie je skoro zničila. Ashley skutečně věří, že se může živit malováním krajinek, či co to vlastně dělá. Maisie neustále prohlašuje: *Proč ne? Ovšemže můžeš!* Otřesné! Neexistuje sebemenší důkaz, že je to pravda.

Od doby, kdy byla Ashley malá, měla Maisie lednici pokrytou jejími pastelkovými čmáranicemi. Přišli jsme třeba k Maisie na domácí cukroví a já Ashley řekla, aby mé matce předvedla, jak se naučila násobilku. Jenže moje holčička nebyla nikdy komediantka, která na požádání metá kozelce. Ashley se nafoukla, vzepřela a odmítla. Maisie prohlásila: *Víš co? Namalujeme si to fixami jako nástěnnou malbu*, a odnikud vyčarovala roli balicího papíru a tašku fixek. Jako by stále čekala za bukem, aby sabotovala moje úmysly a podkopávala mou autoritu. Pořád dávala dětem peníze, na návštěvu nikdy nepřišla bez skvělého dárku pro ně a obvykle si nevšímalá toho, když jsem Ashley s Ivym volala k večeři, a naopak jim říkala, aby se šli vykoupat, aby

šli do postele a podobně. Vypadá to, jako bych od vlastní matky očekávala podporu, co?

Ve skutečnosti se Ashley od chvíle, kdy pochopila své ambice, domnívala, že má *právo* hnát se za svými sny, jak dlouho se jí zlíbí, bez ohledu na to, jak dalece jsou přitažené za vlasy, a Maisie souhlasila. Bůh ji přece obdařil výjimečným talentem, ne? Ashley je skálopevně přesvědčená, že má naprosto jedinečný talent a nevyužít ho by byl těžký hřích. Ona prostě ví, že jakmile se zjistí, jaké má schopnosti, celá mezinárodní umělecká veřejnost se postaví do pozoru a provolá slávu její zaručené a zasloužené nesmrtelnosti!

A kdyby můj syn nepotkal toho čínského chlapa... No, řekněme to takhle, je šťastný a doufejme, že mu to vydrží. Měla bych doufat, aby to vydrželo? Poslyšte, pro mě, stejně jako pro Clayтона je holt těžké smířit se s tím, že tu nikdy nebude žádný Clayton Bernard Waters V. Žít s Claytonovým dlouhým seznamem zklamání není prostě v poslední době žádná legrace. Proto sním o tom, že uteču na Bali. Bůhví že pro Clayтона dělám první poslední. A přitom si tak lezeme na nervy?! Rozhodně se plete, když věří, že to mezi námi může urovnat sametovou krabičkou s nějakou blýskavou cetkou uvnitř. Zrovna minulý týden provedl něco tak netaktního, že jsem tomu nemohla uvěřit. Tak jsem polohlasně řekla, že je kretén, a on to slyšel.

„Neříkej mi kreténe,“ ozval se.

„Tak se tak nechovej,“ odpověděla jsem.

Skvělý obrázek toho, jak to mezi námi v současné době vypadá.

Zajela jsem před Maisin dům a vystoupila z auta. Její zahrada vypadala nádherně jako obvykle, jako by byla

Maisie ve spojení s tou slavnou anglickou zahradní architektkou Gertrude Jekyllovou. Klíč jsem měla po ruce, ale když jsem došla ke dveřím do kuchyně, bylo odemčeno. Na stole ležela hromada Skipperova prádla. Nějak mě to naštvalo. Maisie stála před televizorem a sledovala ranní show *The View*.

„Nemáš ráda, jak do toho tyhle holky prostě jdou? Ta Barbara Waltersová. Páni, ta má pořád páru!“ prohlásila a ukázala si na tvář. Dala jsem jí pusku. „Kam půjdeme?“

„*Mustard Seed*,“ řekla jsem.

„Dobře. Tam to mám ráda.“

„Já vím.“

Obliba *The View* hraničící s posedlostí byla jednou z mála věcí, na nichž jsme se shodly. Barbaru Waltersovou milovala. Podle mě tu show táhla Whoopi Goldberg, ale s Maisie jsem se nepřela. Vlastně jsem se s ní o něčem hádala zřídka, protože by mě stejně ignorovala a dělala si nebo myslela, co chtěla. A já bych akorát byla ještě naštvanější. Mým jediným úspěchem bylo, že jsem z ní dostala klíče od jejího auta. Pak jsme najali Skippera, aniž bychom se kdy nadáli... no, Maisie je dospělá. Nejdřív jsme si mysleli, že jde o zlatokopecského gigola, brzy se však ukázalo, že má svoje peníze a navrch lamí farmu. Já vím, ty lamy. Jako by na kravách či koních bylo něco špatného. Ale Maisie je šťastná a málokdy představuje pro veřejnost nějaké nebezpečí, jen občas poruší naši dohodu, řídí s nosem nalepeným na předním skle a silnice je jí jako obyčejně úzká. A mně přináší úlevu Skipperova oddanost Maisie, ne to jeho prádlo. Od jeho příchodu na scénu se Maisie zdá být klidnější a rozhodně se chová líp.

„To musí svoje prádlo pokládat v kuchyni na stůl?“

„Panebože! Neměla jsem ani ponětí, že jsi tak prudérní! Může mi ty svoje spodáry klidně položit na talíř, když bude chtít, jasný?“

Zůstala jsem na ni koukat. Její pleť vypadala rozpáleně. Hmmm.

„Pojďme,“ řekla jsem. „Pokud sebou nehodíme, bude tam fronta.“

„Tak fajn,“ souhlasila a vypnula televizi. „Zítra bude Cher.“

„Myslela jsem, že toho nechala,“ prohodila jsem.

„Mám za to, že ne.“

„Tak by měla.“

„Proč?“ zeptala se Maisie, čímž mě nakrkla.

Ale zůstala jsem v klidu.

„Máti. Je jí šedesát sedm. Není v jejím věku trochu nedůstojné poskakovat polonahá?“

Kuchyňskými dveřmi jsme vyšly z domu a otočily se, abychom zkontrolovaly, že je skutečně zamčeno.

„Myslím, že ty jsi na *tyhle* věci expert,“ prohlásila. „Sakra, to mám hlad. Ty ne?“

Expert. Na *tyhle* věci. Díky.

„Jako vlk,“ řekla jsem a otevřela jí dveře u spolujezdce.

Možná jsem je zabouchla poněkud prudčeji a bezděky jí tak dala najevo, že jsem si její jízlivosti všimla. Do restaurace jsme dojely pouze za doprovodu truchlivého hlasu Joni Mitchellové, zpívajícího jednu z jejích velmi smutných písní.

U stolu prozkoumala jídelní lístek a pravila: „Takže se chceš podělit o thajské nudle? Jako vždycky?“

„Ani ne. Myslím, že si dám restovanou zeleninu.“

„Nezpůsobuje všechna ta brokolice střevní potíže?“

Střevní potíže.

„Ne. Co si dáš?“

„No, thajské nudle asi ne, co?“

„To je na tobě. Nemusíš to sníst celé.“

„Dám si opečené mušle.“ Řekla to s povzdechem tak hlubokým, že by zvířil v restauraci všechen prach.

Objednaly jsme si, a když jsme dostaly svůj ledový čaj, zdálo se, že se atmosféra pročistila, hlavně proto, že jsem to prostě nechala být. Jako vždycky. Měla jsem na mysli jiné věci, než byla její neomalenost.

„Koukala jsi dnes ráno na zprávy o počasí?“ zeptala se.

„Ne. O co jsem přišla?“

„No, v Karibiku je řada bouří. Z každé z nich se může vyvinout něco moc ošklivého.“

„Máti. Je období hurikánů, a pokud hurikán přijde, jsem si jistá, že nám to ještě mockrát oznámí.“

„Doufejme. Ten náramek je nový?“ zajímala se.

„Ano. Je od Tiffanyho, výraz Claytonovy viny. Myslí, že má Clayton nějaký poměr. Možná.“ Ve skutečnosti jsme se s Claytonem nemilovali šest měsíců, ale to jsem jí neřekla.

„Proč by proboha dělal takovou hloupost?“ podivila se.

„Ten náramek je moc hezký.“

„Díky. Důvod, proč si myslím, že mi zahýbá, je, že když jsem byla posledně v New Yorku, byla postel netknutá. A to tam předtím tři dny bydlel. A ručníky byly nepoužité. A v ledniče nebyl žádný namíchaný drink. Víš, že bez svého drinku kávu nepije. Bylo úplně jasné, že nemusel volat uklízečku.“

„Hmmm. Začíná být nedbalý,“ řekla Maisie. „Myslíš, že chce být přistižen?“

„Žádný chlap nechce být přistižen, pokud není opravdový katolík nebo opravdový žid, tedy kromě politiků, kteří si myslí, že je nepřistihnou nikdy. Idioti. Všichni do jednoho.“

„Naprosto souhlasím. Ale pokud si myslíš, že si ho někde smáčí, můžeš udělat jednu ze dvou věcí.“

„Vážně? Co by to mělo být?“

„No, můžeš bez varování vyletět a překvapit ho.“

„Nejsem si tak jistá, že to chci udělat. To není kriket, víš? Jaká je ta druhá možnost?“

„Chvíli počkat a zjistit, jestli ti k tomu náramku koupí i náušnice. Pak budeš vědět, že se děje něco podezřelého.“

„Dělají se i náhrdelníky.“

„Pokud se objeví s náušnicemi i náhrdelník, obrať se na právníka.“

Věděla jsem, že se snaží žertovat, ale nesmála jsem se. Na téhle věci nebylo nic směšného. Koukala jsem na ni a uvědomila si, že moje manželství se opravdu rozpadá. Donesli nám jídlo.

„Pojďme se bavit o něčem jiném,“ řekla jsem, ukrojila plátek chřestu a snědla ho. „Je to dobré.“

„No, já jsem spokojená. Ty mušle jsou skvělé. Tak dobře. Pověz mi o mé milované vnučce. Víš, je to opravdu výjimečná holka.“

„Je velice pozorná a milá,“ začala jsem. „Ale nebýt nás, umřela by hladý.“

„Liz, nemyslím si, že připomínat jí to každých pět minut komukoli prospěje.“

„A co mám dělat? Tleskat jí? Máti, vydělává deset dolarů na hodinu. S nikým nechodí. Jak a kdy hledá čas na malování je nad moje chápání, ale už dávno jsem od ní nic nového neviděla. A studia výtvarného umění? To může klidně studovat i domorodé kultury, vyjde to nastejno! Přála bych si, abys ji povzbudila, ať si udělá magistra – mohla by aspoň učit.“

„Učit? Na to je moc hloubavá. Ona by vážně měla pořád malovat, víš? Pracovat pro Turnerovy je sice hezké... no, máš pravdu. Tím si na chleba na stole nevydělá.“

„Ona si nemůže dovolit ani ten *stůl*. Asi si ho namaluje. A vůbec, její výtvary mi připadají dost amatérské.“

„Kdo jsme, abychom to posuzovaly? Skipper tvrdí, že i ten nový papež v Římě říká, že bychom soudit neměli. Podala bys mi sůl, prosím?“

Skipper je katolík. Přisunula jsem jí slánku a snažila jsem se mírnit. Ale pokud chce, aby jí krevní tlak vylétl do nebes, má to mít.

„Milá Maisie! My jsme protestanti. Neposloucháme nařízení z Vatikánu. Ty myslíš, že bych neměla posuzovat vlastní děti? Jako tys nikdy neposuzovala mě?“

Odkáslala si a prohlásila: „Poslouchej svou matku, Elizabeth Pringle Watersová, a nech si tu aroganci. Tvůj manžel je idiot a nezáleží na tom, jestli má románek. Zdá se, že polovina chlapů v téhle zemi si prostě nedokáže nesundat kalhoty. Nevím všechno, ale tohle vím moc dobře. Pokud chceš, můžeš to zarazit. Miluje tě a navíc by umřel, kdyby se musel vzdát půlky majetku. A mimochodem, děvenko, viděla jsem tě tuhle na obědě v *Sermet's* a vypadalo to na nějakou nepřístojnost.“

„Cože? Byla jsem s potenciálním sponzorem toho azylového domu, máti. Tvůj tón se mi nelíbí.“

„Ta moje pusa nevymáchaná. Pili jste víno. A seděli jste přímo u okna, aby vás viděl celý Charleston. Nebyla ani jedna odpoledne. Nechceš mušli?“

„Ne, díky. Nevím, o čem mluvíš.“

„Začni zahradničit. Aspoň budeš dělat něco užitečného, s čím se dá chlubit. Máš zbytečně moc času.“

„To tedy ne!“

„A pokud jde o to, jak se Ashley prosadí, neměj obavy. Má *jedinečný* talent.“

„Jako měla Juliet?“ Sakra, pomyslela jsem si. A je to tady zas.

„Ano, jako Juliet.“

„Takže ty si myslíš, že kvůli tomu, že Juliet umřela dřív, než mohla naplnit své umělecké ambice, bychom měli Ashley prostě nechat být, ať si žije bez solidního povolání, a dál uvidíme? To mi prostě vzhledem k tvým rodičům a krizi a všemu tomu připadá divné...“

„Cože? Co s tím má proboha společného krize?“

„Soběstačnost!“ Věděla jsem, že mluvím moc nahlas. „To je ta nejdůležitější věc, kterou jsi mě naučila! A je zvláštní, že nemyslíš na to, že Ashley potřebuje jasně stanovenou profesní dráhu. *Někdy* musí začít platit účty! Nebo do ní chceš pořád vrážet peníze?“

„Ztiš se. A přestaň přehánět. Vždyť jsem pro to ubohé dítě skoro nic neudělala.“

„Á, to jo.“

„Je to moje jediná vnučka. Poslyš, nikdy jsem ti to nevykládala, ale byla jsem za svou spiritistickou přítelkyní. Ta

tvrdí, že je silně pravděpodobné, že Ashley je Julietiným převtělením. Říká, že je mezi námi nezvykle silné vnitřní spojení.“

Opřela jsem se a zírala na matku. Nešlo o nic nového. Tu povídačku o převtělení jsem slyšela aspoň tisíckrát. Nehodlala jsem ten nesmysl podporovat bez ohledu na to, co Ashley říkávala, když byla malá. Moje matka přichází definitivně o rozum. Není potřeba postarat se o její právní zastoupení? Platit za ni účty? Měla bych se zeptat lékaře.

„Máti? Taky je silně pravděpodobné, že ti tvoje spiritistická *přítelkyně* jen vysává peněženku.“

ASHLEY V PRÁCI

BYLA JSEM V PRÁCI a kompletovala obrázky do katalogu pro naši nadcházející přehlídku umělců z pobřeží obou Karolín a Georgie. Měla se nazývat *Skvosty pobřežní oblasti*. Katalogy jsem sestavovala hrozně ráda, jenže jsem se nemohla rozhodnout, jaký obraz či fotografie by měly být na obálce.

Turnerovi mi tuhle práci svěřili před pár měsíci s prohlášením, že mám na takovéhle věci lepší oko. Zřejmě, nebyla jsem si jistá. Já si jen přála, aby se na obálku někdy dostala i moje práce.

„Co myslíte, pane Turnere? Měli bychom použít fotografii krajiny u Ashepoo od Jacka Altermana, nebo obraz kostelních dam od Jonathana Greena?“

Musela jsem vypadat strašně vážně, protože pan Turner se na mě usmál tím zvláštním způsobem, jakým se starší lidé usmívají, když si myslí, že jste zlatíčko.

„Kdybych tak byl o dvacet let mladší,“ pravil Bill Turner. „Ukradl bych vám srdce a chytil vás do tenat!“

„No ne, pane Turnere. To je moc milé!“ řekla jsem. „Co jsou to tenata?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.